

รายงานการวิจัยในชั้นเรียน
การพัฒนาคุณภาพผู้เรียนด้านทักษะการคิดสร้างสรรค์ผลงานการแสดงนาฏศิลป์ไทย
โดยใช้เอกสารประกอบการเรียนการสอนนาฏศิลป์
ผ่านการจัดกิจกรรมเรียนการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2/3 โรงเรียนพิบูลอุปถัมภ์
สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษากรุงเทพมหานคร

นางสุนิสา อินทนนท์
ครู คศ.2

โรงเรียนพิบูลอุปถัมภ์
สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษากรุงเทพมหานคร
สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน
กระทรวงศึกษาธิการ

ชื่อเรื่องวิจัย	การพัฒนาคุณภาพผู้เรียนด้านทักษะการคิดผ่านการสร้างสรรค์ผลงานการแสดงนาฏศิลป์ไทย โดยใช้เอกสารประกอบการเรียนการสอนนาฏศิลป์ ผ่านการจัดกิจกรรมเรียนการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2/3 โรงเรียนพิบูลอุปถัมภ์ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา กรุงเทพมหานคร
ชื่อผู้วิจัย	นางสุนิสา อินทนนท์ ครู คศ.2 โรงเรียนพิบูลอุปถัมภ์ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษากรุงเทพมหานคร

บทคัดย่อ

ผู้วิจัยได้ศึกษาหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 ก่อนการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนสาระนาฏศิลป์ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 รายวิชา ศ 22102 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2562 พบว่าตัวชี้วัดการเรียนรู้ของนักเรียนต้องมีการอธิบายการบูรณาการศิลปะแขนงอื่น ๆ กับการแสดง สร้างสรรค์การแสดงโดยใช้องค์ประกอบนาฏศิลป์และการละคร วิเคราะห์การแสดงของตนเองและผู้อื่นโดยใช้นาฏยศัพท์หรือศัพท์ทางการละครที่เหมาะสม เสนอข้อคิดเห็นในการปรับปรุงการแสดง ระบุหรือแสดงนาฏศิลป์ นาฏศิลป์พื้นบ้าน ละครไทย ละครพื้นบ้านหรือมหรสพอื่นที่เคยนิยมกันในอดีต

จากประเด็นดังกล่าวผู้วิจัยได้หาแนวทางในการพัฒนาทักษะการคิด ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 จากประชากรกลุ่มเป้าหมาย นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2/3 จำนวน 38 คน โดยผู้วิจัยได้ดำเนินการพัฒนาทักษะการคิดจากการสร้างสรรค์ผลงานการแสดงนาฏศิลป์ไทย โดยใช้เอกสารประกอบการเรียนการสอนนาฏศิลป์ ผ่านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน

ผลการศึกษาพบว่าจากการพัฒนาทักษะการคิดสร้างสรรค์ผลงานการแสดงนาฏศิลป์ไทย โดยใช้เอกสารประกอบการเรียนการสอนนาฏศิลป์ ผ่านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2/3 ก่อนเรียนมีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 6.68 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) = 0.81 ระหว่างเรียน มีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 24.78 การหาประสิทธิภาพการจัดกิจกรรมระหว่างเรียน $E1 = 82.63$ หลังเรียนมีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 8.42 การหาประสิทธิภาพการจัดกิจกรรมหลังเรียน $E2 = 84.21$

จึงกล่าวได้ว่านักเรียนมีผลสัมฤทธิ์หลังเรียนสูงขึ้นกว่าก่อนเรียน เปรียบเทียบได้จากการหาค่าเฉลี่ยก่อนเรียนมีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 6.86 และค่าเฉลี่ยหลังเรียน มีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 8.42 ซึ่งค่าเฉลี่ยหลังเรียนนักเรียนมีค่าเฉลี่ยสูงขึ้นกว่าก่อนเรียน

ประสิทธิภาพการจัดกิจกรรมการคิดสร้างสรรค์ผลงานการแสดงนาฏศิลป์ไทย โดยใช้เอกสารประกอบการเรียนการสอนนาฏศิลป์ ผ่านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน มีประสิทธิภาพ 82.63/84.21 ซึ่งมีประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์ 80/80 ที่กำหนดไว้

การพัฒนาทักษะการคิดสร้างสรรค์ผลงานการแสดงนาฏศิลป์ไทย โดยใช้เอกสารประกอบการเรียนการสอนนาฏศิลป์ ผ่านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2/3 ช่วยให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ได้จริงและนักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ตามวัตถุประสงค์และสมมุติฐานตามที่ผู้วิจัยวางไว้

กิตติกรรมประกาศ

งานวิจัยในชั้นเรียนฉบับนี้สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดีเพราะได้รับความอนุเคราะห์จากบุคคลดังนี้

ขอกราบขอบพระคุณ คณะผู้บริหารโรงเรียนพิบูลอุปถัมภ์ทุกท่าน ที่มอบโอกาสและโครงการดีๆ โครงการผลิตสื่อนวัตกรรมและวิจัยในชั้นเรียนที่โรงเรียน ทำให้ข้าพเจ้าได้มีความกระตือรือร้น พัฒนาตนเองอยู่ตลอดเวลา

ขอขอบคุณบุคลากรทางการศึกษา โรงเรียนพิบูลอุปถัมภ์ ทุกๆ ท่านที่คอยให้คำปรึกษามาโดยตลอด

ขอขอบคุณนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2/3 ทุกๆ คน ที่ตั้งใจเรียนเสมอมา

ขอบคุณทุกท่านที่มีส่วนร่วมในกิจกรรมต่างๆ ตลอดระยะเวลาการศึกษาซึ่งทำให้ผู้วิจัยได้เรียนรู้ มีประสบการณ์ รู้ปัญหาและวิธีการแก้ไขปัญหา จักเป็นประโยชน์ในการนำไปประยุกต์ใช้ในชีวิตการทำงานต่อไปในอนาคต

ขอบคุณตัวเองที่ตั้งใจทำงาน จนงานสำเร็จลุล่วงไปด้วยดี

สุนิสา อินทนนท์

สารบัญ

		หน้า
บทที่ 1	ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
	วัตถุประสงค์ของงานวิจัย	2
	สมมติฐานของการวิจัย	2
	ขอบเขตของการวิจัย	3
	คำนิยามศัพท์เฉพาะ	3
	ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	4
บทที่ 2	เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	5
	ความหมายและวัตถุประสงค์ของหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน ปีการศึกษา 2551	5
	ความเป็นมาและวัตถุประสงค์ของหลักสูตรแกนกลางการศึกษากลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ	6
	วิสัยทัศน์ สมรรถนะสำคัญของผู้เรียน และคุณลักษณะอันพึงประสงค์ ของหลักสูตรสถานศึกษา	
	โรงเรียนพิบูลอุปถัมภ์ พุทธศักราช 2553	7
	ทฤษฎีหลักการและแนวคิดเกี่ยวกับการคิด	8
	ทฤษฎี หลักการ และแนวคิดเกี่ยวกับการคิดต่างประเทศ	8
	ทักษะการคิด	9
	แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับเพื่อนช่วยเพื่อน	11
	แนวคิดและความหมายของการจัดการเรียนการสอนที่เน้นนักเรียนเป็นสำคัญ	12
	ความหมายและความเป็นมาของนาฏศิลป์	14
	งานวิจัยที่เกี่ยวข้องเพื่อนช่วยเพื่อน	16
บทที่ 3	วิธีดำเนินการวิจัย	17
	เทคนิคที่ใช้ในการวิจัย	17
	ประชากรที่ใช้ในการวิจัย	18
	สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	18
บทที่ 4	การวิเคราะห์ข้อมูลและสรุปผล หลังการนำทักษะการคิดสร้างสรรค์ผลงานการแสดงนาฏศิลป์ไทย	
	โดยใช้เอกสารประกอบการเรียนการสอนนาฏศิลป์ ผ่านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนแบบ	
	เพื่อนช่วยเพื่อน ไปใช้	20
	ตารางที่ 1 การทดสอบการสร้างสรรค์ผลงานการแสดงนาฏศิลป์ก่อนเรียน การคำนวณค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$)	
	และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)	20
	ตารางที่ 2 การสร้างสรรค์ผลงานการแสดงนาฏศิลป์ระหว่างเรียน การหาค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$)	
	การหาประสิทธิภาพของเอกสารประกอบการเรียนการสอนนาฏศิลป์ (E_1)	21
	ตารางที่ 3 การทดสอบการสร้างสรรค์ผลงานการแสดงนาฏศิลป์หลังเรียน	
	การหาประสิทธิภาพของชุดฝึกทักษะทางด้านนาฏศิลป์ (E_2)	22
	ตารางที่ 4 การทดสอบการสร้างสรรค์ผลงานการแสดงนาฏศิลป์ก่อนเรียนและหลังเรียน	
	การหาค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)	23

สารบัญ

	หน้า
ตารางที่ 5 การหาประสิทธิภาพของการคิดสร้างสรรค์ผลงานการแสดงนาฏศิลป์ (E_1/E_2)	24
บทที่ 5 สรุป	25
อภิปรายผล	25
ข้อเสนอแนะ	26
บรรณานุกรม	27
ประวัติผู้วิจัย	28
ภาคผนวก	29

สารบัญตาราง

หน้า

ตารางที่ 1	การทดสอบการสร้างสรรค์ผลงานการแสดงนาฏศิลป์ก่อนเรียน เรื่องการพัฒนาทักษะการคิด สร้างสรรค์ผลงานการแสดงนาฏศิลป์ไทย โดยใช้เอกสารประกอบการเรียนการสอนนาฏศิลป์ ผ่านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2/3 โรงเรียนพิบูลอุปถัมภ์ การหาค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) การหาค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)	20
ตารางที่ 2	การสร้างสรรค์ผลงานการแสดงนาฏศิลป์ระหว่างเรียน เรื่องการพัฒนาทักษะการคิดสร้างสรรค์ ผลงานการแสดงนาฏศิลป์ไทย โดยใช้เอกสารประกอบการเรียนการสอนนาฏศิลป์ ผ่านการจัดกิจกรรม การเรียนการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2/3 โรงเรียนพิบูลอุปถัมภ์ การหาค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) การหาประสิทธิภาพของชุดฝึกทักษะทางด้านนาฏศิลป์ (E_1)	21
ตารางที่ 3	การทดสอบการสร้างสรรค์ผลงานการแสดงนาฏศิลป์หลังเรียน เรื่องการพัฒนาทักษะการคิด สร้างสรรค์ผลงานการแสดงนาฏศิลป์ไทย โดยใช้เอกสารประกอบการเรียนการสอนนาฏศิลป์ ผ่านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2/3 โรงเรียนพิบูลอุปถัมภ์ การหาค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) การหาประสิทธิภาพของชุดฝึกทักษะทางด้านนาฏศิลป์ (E_2)	22
ตารางที่ 4	การทดสอบการสร้างสรรค์ผลงานการแสดงนาฏศิลป์ก่อนเรียน และหลังเรียน เรื่องการพัฒนาทักษะการคิดสร้างสรรค์ผลงานการแสดงนาฏศิลป์ไทย โดยใช้เอกสาร ประกอบการเรียนการสอนนาฏศิลป์ ผ่านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2/3 โรงเรียนพิบูลอุปถัมภ์ การหาค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) การหาค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)	23
ตารางที่ 5	การหาประสิทธิภาพของการคิดสร้างสรรค์ผลงานการแสดงนาฏศิลป์ไทย โดยใช้เอกสารประกอบ การเรียนการสอนนาฏศิลป์ ผ่านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2/3 โรงเรียนพิบูลอุปถัมภ์ การหาประสิทธิภาพ (E_1/E_2)	24

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 นี้ จัดทำขึ้นสำหรับท้องถิ่น และสถานศึกษา นำไปใช้เป็นกรอบในการจัดทำหลักสูตรสถานศึกษา ส่งผลถึงการจัดการเรียนการสอน เพื่อพัฒนาเด็กและเยาวชนไทยทุกคน ในระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานให้มีคุณภาพด้านความรู้ และทักษะที่จำเป็นสำหรับการดำรงชีวิต ในสังคมที่มีการเปลี่ยนแปลงและแสวงหาความรู้ เพื่อพัฒนาตนเองอย่างต่อเนื่องตลอดชีวิต มีมาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัดที่กำหนด ช่วยทำให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องในทุกระดับ เห็นผลคาดหวังที่ต้องการในการพัฒนาการเรียนรู้ของผู้เรียนที่ชัดเจนซึ่งจะสามารถช่วยให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องในระดับท้องถิ่นและสถานศึกษา ร่วมกันพัฒนาหลักสูตรได้อย่างมั่นใจ ทำให้การจัดทำหลักสูตรในระดับสถานศึกษามีคุณภาพและมีความเป็นเอกภาพยิ่งขึ้น อีกทั้งยังช่วยให้เกิดความชัดเจน เรื่องการวัดผลประเมินผลการเรียนรู้ และช่วยแก้ปัญหาการเทียบโอนระหว่างสถานศึกษา ดังนั้นในการพัฒนาหลักสูตรในทุกระดับตั้งแต่ระดับชาติจนกระทั่งถึงสถานศึกษา จะต้องสะท้อนคุณภาพตามมาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัด ที่กำหนดไว้ในหลักสูตรแกนกลาง การศึกษาขั้นพื้นฐาน รวมทั้งเป็นกรอบทิศทางในการจัดการศึกษาทุกรูปแบบ และครอบคลุมผู้เรียน ทุกกลุ่มเป้าหมายในระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ระบุไว้ว่า กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะเป็นกลุ่มสาระที่ช่วยพัฒนาให้ผู้เรียนมีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ มีจินตนาการทางศิลปะ ชื่นชมความงาม มีสุนทรียภาพ ช่วยพัฒนา ผู้เรียนทั้งด้านร่างกาย จิตใจ สติปัญญา อารมณ์ สังคมส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความเชื่อมั่นใจในตนเอง (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551: 182)

กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะมุ่งพัฒนาให้ผู้เรียนเกิดความรู้ความเข้าใจ มีทักษะวิธีการทางศิลปะ เกิดความซาบซึ้งในคุณค่าของศิลปะ เปิดโอกาสให้ผู้เรียนแสดงออกอย่างอิสระ ในศิลปะแขนงต่างๆ ประกอบด้วยสาระสำคัญ คือ ทศนศิลป์ ดนตรี และนาฏศิลป์ ซึ่งสาระสำคัญในนาฏศิลป์มุ่งให้ผู้เรียน มีความรู้ความเข้าใจองค์ประกอบนาฏศิลป์ แสดงออกทางนาฏศิลป์อย่างสร้างสรรค์ ใช้ศัพท์เบื้องต้นทางนาฏศิลป์ วิเคราะห์ วิพากษ์วิจารณ์คุณค่านาฏศิลป์ ถ่ายทอดความรู้สึก ความคิดอย่างอิสระสร้างสรรค์ การเคลื่อนไหวในรูปแบบต่างๆ ประยุกต์ใช้นาฏศิลป์ในชีวิตประจำวันเข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างนาฏศิลป์กับประวัติศาสตร์ วัฒนธรรม เห็นคุณค่าของนาฏศิลป์ ที่เป็นมรดกทางวัฒนธรรม ภูมิปัญญาท้องถิ่น ภูมิปัญญาไทยและสากล (กระทรวงศึกษา. 2551 : 51)

นอกจากนี้หลักสูตรดังกล่าวได้ระบุคุณภาพผู้เรียนนาฏศิลป์ เมื่อจบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ไว้ คือ รู้และเข้าใจ การใช้นาฏยศัพท์หรือศัพท์ทางการละครในการแปลความและสื่อสาร ผ่านการแสดง รวมทั้งพัฒนารูปแบบการแสดงสามารถใช้เกณฑ์ง่าย ๆ ในการพิจารณาคุณภาพ การแสดง วิเคราะห์เปรียบเทียบงานนาฏศิลป์ โดยใช้ความรู้เรื่ององค์ประกอบทางนาฏศิลป์ ร่วมจัดการแสดง นำแนวคิดของการแสดงไปปรับใช้ในชีวิตประจำวัน รู้และเข้าใจประเภทละครไทยในแต่ละยุคสมัย ปัจจัยที่มีผลต่อการเปลี่ยนแปลง ของนาฏศิลป์ไทย นาฏศิลป์พื้นบ้าน ละครไทย และละครพื้นบ้าน เปรียบเทียบลักษณะเฉพาะ ของการแสดงนาฏศิลป์จากวัฒนธรรมต่างๆ รวมทั้งสามารถออกแบบและสร้างสรรค์อุปกรณ์ เครื่องแต่งกายในการแสดงนาฏศิลป์และละคร มีความเข้าใจ ความสำคัญ บทบาทของนาฏศิลป์ และละครในชีวิตประจำวัน (กระทรวงศึกษา. 2551 : 54-55)

โรงเรียนพิบูลอุปถัมภ์ โดยคณะครูกลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะได้กำหนดจุดหมายในการเรียนรู้นาฏศิลป์ไว้ว่า มีความเข้าใจองค์ประกอบนาฏศิลป์แสดงออกทางนาฏศิลป์อย่างสร้างสรรค์ใช้ศัพท์เบื้องต้นทางนาฏศิลป์ วิเคราะห์ วิพากษ์วิจารณ์คุณค่านาฏศิลป์ ถ่ายทอดความรู้สึก ความคิดอย่างอิสระ สร้างสรรค์การเคลื่อนไหวในรูปแบบต่างๆ ประยุกต์ใช้นาฏศิลป์ในชีวิตประจำวันเข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างนาฏศิลป์กับประวัติศาสตร์ วัฒนธรรม เห็นคุณค่า

ของนาฏศิลป์ที่เป็นมรดกทางวัฒนธรรม ภูมิปัญญาท้องถิ่น ภูมิปัญญาไทยและสากล (คณะครูกลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ โรงเรียนพิบูลอุปถัมภ์. 2561 : 2)

กิจกรรมนาฏศิลป์จัดเป็นกิจกรรมหนึ่งที่มีความสำคัญต่อการเรียนการสอน เพราะเป็นกิจกรรมที่สามารถส่งเสริมจินตนาการของผู้เรียนให้สามารถกล้าคิด กล้าแสดงออกอย่างอิสระและสร้างสรรค์ จากการศึกษาเนื้อหา กิจกรรมนาฏศิลป์ในหลักสูตรมัธยมศึกษาปีที่ 2 พบว่า ตัวชี้วัดการเรียนรู้วิชาศิลปะ สาระนาฏศิลป์ ของนักเรียนมีการอธิบายการบูรณาการศิลปะแขนงอื่น ๆ กับการแสดง สร้างสรรค์การแสดงโดยใช้องค์ประกอบนาฏศิลป์และการละคร วิเคราะห์การแสดงของตนเองและผู้อื่นโดยใช้ทฤษฎีหรือศัพท์ทางการละครที่เหมาะสม เสนอข้อคิดเห็นในการปรับปรุงการแสดง ระบุหรือแสดงนาฏศิลป์ นาฏศิลป์พื้นบ้าน ละครไทย ละครพื้นบ้านหรือหรรษาอื่นที่เคยนิยมกันในอดีต

จากที่กล่าวมาผู้วิจัยได้ดำเนินการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน เพื่อให้ผู้เรียนมีทักษะการคิด จากการออกแบบสร้างสรรค์ผลงานการแสดงนาฏศิลป์ไทย โดยใช้เอกสารประกอบการเรียนการสอนนาฏศิลป์ ผ่านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน ตามหลักสูตรและตัวชี้วัดของกลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ สาระนาฏศิลป์ ซึ่งเป็นวิธีการหนึ่ง que ผู้เรียนสามารถแลกเปลี่ยนเรียนรู้ ปฏิบัติกิจกรรมจริงด้วยตนเอง ร่วมกันทำงานเป็นกลุ่ม รู้จักช่วยเหลือซึ่งกันและกัน มีทักษะกระบวนการในการค้นคว้าหาความรู้ เช่น การคิด การวางแผนการทำงาน การสังเกต การสำรวจ การทดลอง การหาข้อมูล การรวบรวมข้อมูล การสรุปผล และการนำเสนอข้อมูล ครูผู้สอนเป็นผู้กำกับดูแล เป็นที่ปรึกษาและให้คำแนะนำแก่ผู้เรียน การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนนาฏศิลป์ โดยใช้เอกสารประกอบการเรียนการสอนนาฏศิลป์ ผ่านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน ช่วยให้ผู้เรียนพัฒนาทักษะการคิด มีกระบวนการคิดอย่างอิสระสร้างสรรค์ มีความกระตือรือร้นที่จะเรียนรู้ เมื่อผู้เรียนเรียนจบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ผู้เรียนเป็นผู้เรียนที่มีคุณภาพตามหลักสูตรและตัวชี้วัดของกลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ สาระนาฏศิลป์

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อพัฒนาทักษะการคิดสร้างสรรค์ผลงานการแสดงนาฏศิลป์ไทย โดยใช้เอกสารประกอบการเรียนการสอนนาฏศิลป์ ผ่านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2/3 โรงเรียนพิบูลอุปถัมภ์ หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน
2. เพื่อพัฒนาทักษะการคิดสร้างสรรค์ผลงานการแสดงนาฏศิลป์ไทย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2/3 โรงเรียนพิบูลอุปถัมภ์ โดยใช้เอกสารประกอบการเรียนการสอนนาฏศิลป์ ผ่านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน มีประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์ 80/80

สมมุติฐานของการวิจัย

1. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2/3 โรงเรียนพิบูลอุปถัมภ์ ที่ใช้เอกสารประกอบการเรียนการสอนนาฏศิลป์ ผ่านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน หลังเรียนมีทักษะการคิดสูงกว่าก่อนเรียน
2. การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนนาฏศิลป์ โดยใช้เอกสารประกอบการเรียนการสอนนาฏศิลป์ ผ่านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน ของชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2/3 โรงเรียนพิบูลอุปถัมภ์ มีประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์ 80/80

ขอบเขตของการวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มเป้าหมาย

ประชากร ได้แก่ นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนพิบูลอุปถัมภ์ จำนวน 6 ห้องเรียน 216 คน กลุ่มเป้าหมาย ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2/3 จำนวน 38 คน

2. เครื่องมือในการวิจัย ประกอบด้วย

- 2.1 แบบประเมินผลการสร้างสรรค์ผลงานการแสดงนาฏศิลป์ไทย
- 2.2 แบบสังเกตพฤติกรรมการทำงานกลุ่ม
- 2.3 เอกสารประกอบการเรียนการสอนนาฏศิลป์ เรื่องความรู้พื้นฐานด้านนาฏศิลป์ไทย

3. ตัวแปร

3.1 ตัวแปรต้น เอกสารประกอบการเรียนการสอนนาฏศิลป์ และการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน

3.2 ตัวแปรตาม นักเรียนมีทักษะการคิดสร้างสรรค์ผลงานการแสดงนาฏศิลป์ไทย

4. ระยะเวลาดำเนินการ

ภาคการเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2562 โดยดำเนินการทุกวันจันทร์ถึงศุกร์ สัปดาห์ละ 1 ชั่วโมง ตั้งแต่วันที่ 1 พฤศจิกายน ถึง วันที่ 30 ธันวาคม 2562

คำนิยามศัพท์เฉพาะ

1. เอกสารประกอบการสอน หมายถึง เอกสารหรืออุปกรณ์ ที่ใช้ประกอบการสอนวิชาใดวิชาหนึ่งตามหลักสูตรของสถาบันกำหนด มีลักษณะเป็นเอกสารหรืออุปกรณ์ที่เกี่ยวข้องในวิชาที่สอน ประกอบด้วย แผนการสอน หัวข้อ คำบรรยาย (กระทรวงศึกษาธิการ.2544:7)

2. เอกสารประกอบการเรียนการสอนนาฏศิลป์ หมายถึง เอกสารที่ใช้ประกอบการเรียนการสอนวิชาศิลปะสาระนาฏศิลป์ ประกอบด้วย หัวข้อ คำบรรยาย รูปภาพประกอบ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

3. นาฏยศัพท์ หมายถึง ศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับลักษณะท่าราที่ใช้ในการฝึกหัด เพื่อใช้ในการแสดงโขน ละคร เป็นคำที่ใช้ในวงการนาฏศิลป์ไทย สามารถสื่อความหมายกันได้ทุกฝ่ายในการแสดงต่าง ๆ

4. ภาษาท่านาฏศิลป์ หมายถึง กิริยาอาการที่ผู้กระทำนั้นใช้เป็นสื่อให้ผู้ดูทราบว่าตนกำลังทำอะไรอยู่ มีความหมายว่าอย่างไร โดยไม่ต้องเปล่งเสียง เช่น ถ้าเราต้องการให้ผู้ใดผู้หนึ่งมาหา เราก็กวักมือโดยไม่ต้องใช้เสียงเรียก ผู้ที่เราต้องการให้มาหา ก็จะทราบว่าเราต้องการอะไร หรือถ้าใครให้สิ่งของเราแล้วเราก็พยักหน้า ก็แสดงว่าเรารับ ถ้าสั่นศีรษะก็แปลว่าไม่รับ เหล่านี้เป็นต้น ที่กล่าวมาข้างต้นนั้น เป็นภาษาที่ใช้กันอยู่ในชีวิตประจำวัน แต่ภาษาท่าที่ใช้กันในเรื่องศิลปวัฒนธรรม เพื่อให้เกิดความงดงาม ความสนุกสนานเพลิดเพลิน ทั้งยังบ่งบอกให้ทราบถึงอารมณ์ กิริยาอาการที่แสดง

5. การประดิษฐ์ท่ารำ หมายถึง การคิด ออกแบบหรือสร้างสรรค์ ลีลาท่ารำต่างๆ นำมาเรียงร้อยเป็นแนวทางให้เกิดการพัฒนาและสร้างสรรค์ ชุดการแสดงนาฏศิลป์ขึ้นใหม่

6. ผู้เรียน หมายถึง นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2/1 จำนวน 35 คน และ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2/2 จำนวน 37 คน นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2/3 จำนวน 38 คน นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2/4 จำนวน 35 คน นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2/5 จำนวน 36 คน นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2/6 จำนวน 35 คน โรงเรียนพิบูลอุปถัมภ์ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษากรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2562

7. ครู คือ ผู้จัดกิจกรรมการเรียนรู้ให้กับนักเรียนได้เรียนรู้และปฏิบัติ

8. เนื้อหา คือ เรื่องที่นำมาจัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้ผู้เรียนได้เรียนรู้

9. ผู้วิจัย คือ ผู้ที่ศึกษาค้นคว้าหาข้อมูลในการแก้ปัญหาหรือพัฒนาผู้เรียนทางด้านนาฏศิลป์และทางพฤติกรรม

10. การวัดผลประเมินผล คือ วิธีการใดวิธีการหนึ่งที่สามารถแปลงค่าการเรียนรู้ให้เป็นตัวเลข เพื่อกำหนดความสามารถในการเรียนรู้
11. การสังเกต คือ การวัดผลด้วยการดูการปฏิบัติตนตามที่คุณสอนกำหนดของผู้เรียน เพื่อเทียบค่าคะแนนความสามารถ
12. ผลพัฒนา คือ ผลต่างการเรียนรู้ที่แปลงเป็นตัวเลขระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน
13. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง คะแนนที่ได้จากการทดสอบก่อนและหลังเรียนของนักเรียนผ่านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน โดยการใช้เอกสารประกอบการเรียนการสอนนาฏศิลป์

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2/3 โรงเรียนพิบูลอุปถัมภ์ มีทักษะการคิดสร้างสรรค์ผลงานการแสดงนาฏศิลป์ไทย โดยใช้เอกสารประกอบการเรียนการสอนนาฏศิลป์ ผ่านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน หลังเรียนสูงขึ้นกว่าก่อนเรียน
2. นักเรียนนำความรู้และทักษะทางด้านนาฏศิลป์ไปบูรณาการประยุกต์กับกลุ่มสาระอื่นๆ และใช้เป็นแนวทางในการประกอบอาชีพต่อไปในอนาคต
3. นักเรียนมีความภูมิใจในศิลปะด้านนาฏศิลป์ที่ตนเองสร้างสรรค์ขึ้น

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

จากการศึกษาค้นคว้าข้อมูลเบื้องต้นจากเอกสาร ตำรา และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนการสอน เพื่อนช่วยเพื่อน ประกอบด้วย

1. ความหมายและวัตถุประสงค์ของหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน ปีการศึกษา 2551
2. ความเป็นมาและวัตถุประสงค์ของหลักสูตรแกนกลางการศึกษากลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ
3. วิสัยทัศน์ สมรรถนะสำคัญของผู้เรียน และคุณลักษณะอันพึงประสงค์ของหลักสูตรสถานศึกษา โรงเรียน พิบูลอุปถัมภ์ พุทธศักราช 2561 ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551
4. ทฤษฎีหลักการและแนวคิดเกี่ยวกับการคิด
5. ทฤษฎี หลักการ และแนวคิดเกี่ยวกับ “การคิด” จากต่างประเทศ
6. ทักษะการคิด
7. แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับเพื่อนช่วยเพื่อน
8. แนวคิดและความหมายของการจัดการเรียนการสอนที่เน้นนักเรียนเป็นสำคัญ
9. ความหมายและความเป็นมาของนาฏศิลป์
10. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเพื่อนช่วยเพื่อน

1. ความหมายและวัตถุประสงค์ของหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน ปีการศึกษา 2551

กระทรวงศึกษา (2551:2-5) หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 นี้ จัดทำขึ้นสำหรับท้องถิ่น และสถานศึกษา นำไปใช้เป็นกรอบในการจัดทำหลักสูตรสถานศึกษา ส่งผลถึงการจัดการเรียนการสอน เพื่อพัฒนาเด็กและเยาวชนไทยทุกคน ในระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานให้มีคุณภาพด้านความรู้ และทักษะที่จำเป็นสำหรับการดำรงชีวิต ในสังคมที่มีการเปลี่ยนแปลงและแสวงหาความรู้ เพื่อพัฒนาตนเองอย่างต่อเนื่องตลอดชีวิต มีมาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัดที่กำหนด ช่วยทำให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องในทุกระดับ เห็นผลคาดหวังที่ต้องการในการพัฒนาการเรียนรู้ของผู้เรียนที่ชัดเจนซึ่งจะสามารถช่วยให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องในระดับท้องถิ่นและสถานศึกษา ร่วมกันพัฒนาหลักสูตรได้อย่างมั่นใจ ทำให้การจัดทำหลักสูตรในระดับสถานศึกษามีคุณภาพและมีความเป็นเอกภาพยิ่งขึ้น อีกทั้งยังช่วยให้เกิดความชัดเจน เรื่องการวัดผลประเมินผลการเรียนรู้ และช่วยแก้ปัญหาการเทียบโอนระหว่างสถานศึกษา ดังนั้นในการพัฒนาหลักสูตรในทุกระดับตั้งแต่ระดับชาติจนกระทั่งถึงสถานศึกษา จะต้องสะท้อนคุณภาพตามมาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัด ที่กำหนดไว้ในหลักสูตรแกนกลาง การศึกษาขั้นพื้นฐาน รวมทั้งเป็นกรอบทิศทางในการจัดการศึกษาทุกรูปแบบ และครอบคลุมผู้เรียน ทุกกลุ่มเป้าหมายในระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน

การจัดหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานจะประสบความสำเร็จตามเป้าหมายคาดหวังได้ ทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องทั้งระดับชาติ ชุมชน ครอบครัวและบุคคลต้องร่วมรับผิดชอบ โดยร่วมกับทำงานอย่างเป็นระบบและต่อเนื่อง ในการวางแผนดำเนินการส่งเสริมสนับสนุน ตรวจสอบตลอดจนปรับปรุงแก้ไขเพื่อพัฒนาเยาวชนของชาติไปสู่คุณภาพตามมาตรฐานการเรียนรู้ที่กำหนดไว้ การพัฒนาผู้เรียนให้เกิดความสมดุลต้องคำนึงถึงหลักพัฒนาการทางสมอง และพหุปัญญา หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานจึงกำหนดให้ผู้เรียนเรียนรู้ ๘ กลุ่มสาระการเรียนรู้ คือ ภาษาไทย คณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ สังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม สุขศึกษาและพลศึกษา ศิลปะ การงานอาชีพและเทคโนโลยี ภาษาต่างประเทศ

2. ความเป็นมาและวัตถุประสงค์ของหลักสูตรแกนกลางการศึกษากลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ

กระทรวงศึกษา (2551 : 51) กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะมุ่งพัฒนาให้ผู้เรียนเกิดความรู้ความเข้าใจ มีทักษะวิธีการทางศิลปะ เกิดความซาบซึ้งในคุณค่าของศิลปะ เปิดโอกาสให้ผู้เรียนแสดงออกอย่างอิสระ ในศิลปะแขนงต่างๆ ประกอบด้วยสาระสำคัญ คือ ทักษะศิลป์ มีความรู้ความเข้าใจองค์ประกอบศิลป์ ทักษะธาตุ สร้างและนำเสนอผลงานทางทัศนศิลป์จากจินตนาการ โดยสามารถใช้อุปกรณ์ที่เหมาะสม รวมทั้งสามารถใช้เทคนิค วิธีการของศิลปินในการสร้างงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ วิเคราะห์ วิพากษ์วิจารณ์คุณค่างานทัศนศิลป์ เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างทัศนศิลป์ ประวัติศาสตร์ และวัฒนธรรม เห็นคุณค่างานศิลปะที่เป็นมรดกทางวัฒนธรรม ภูมิปัญญาท้องถิ่น ภูมิปัญญาไทยและสากล ชื่นชม ประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน ดนตรีมีความรู้ความเข้าใจองค์ประกอบดนตรี แสดงออกทางดนตรีอย่างสร้างสรรค์ วิเคราะห์วิพากษ์วิจารณ์ คุณค่าดนตรีถ่ายทอดความรู้สึก ทางดนตรีอย่างอิสระ ชื่นชมและประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างดนตรี ประวัติศาสตร์ และวัฒนธรรม เห็นคุณค่าดนตรีที่เป็นมรดกทางวัฒนธรรม ภูมิปัญญาท้องถิ่น ภูมิปัญญาไทยและสากล ร้องเพลงและเล่นดนตรีในรูปแบบต่างๆ แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเสียงดนตรี แสดงความรู้สึกที่มีต่อดนตรีในเชิงสุนทรีย์ เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างดนตรีกับประเพณี วัฒนธรรม และเหตุการณ์ในประวัติศาสตร์ นาฏศิลป์มีความรู้ความเข้าใจองค์ประกอบนาฏศิลป์ แสดงออกทางนาฏศิลป์อย่างสร้างสรรค์ ใช้ศัพท์เบื้องต้นทางนาฏศิลป์ วิเคราะห์ วิพากษ์วิจารณ์คุณค่านาฏศิลป์ ถ่ายทอดความรู้สึก ความคิดอย่างอิสระสร้างสรรค์ การเคลื่อนไหวในรูปแบบต่างๆ ประยุกต์ใช้นาฏศิลป์ในชีวิตประจำวัน เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างนาฏศิลป์กับประวัติศาสตร์ วัฒนธรรม เห็นคุณค่าของนาฏศิลป์ ที่เป็นมรดกทางวัฒนธรรม ภูมิปัญญาท้องถิ่น ภูมิปัญญาไทยและสากล

กระทรวงศึกษา (2551: 52-53) คุณภาพผู้เรียนเมื่อจบชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จะต้องรู้และเข้าใจการใช้ทักษะธาตุ รูปร่าง รูปทรง พื้นผิว สี แสงเงา มีทักษะพื้นฐานในการใช้วัสดุอุปกรณ์ ถ่ายทอดความคิด อารมณ์ ความรู้สึก สามารถใช้หลักการจัดขนาด สัดส่วนความสมดุล น้ำหนัก แสงเงา ตลอดจนการใช้สีคู่ตรงข้ามที่เหมาะสมในการสร้างงานทัศนศิลป์ 2 มิติ 3 มิติ เช่น งานสื่อผสม งานวาดภาพระบายสี งานปั้น งานพิมพ์ภาพ รวมทั้งสามารถสร้างแผนภาพ แผนผัง และภาพประกอบเพื่อถ่ายทอดความคิดจินตนาการเป็นเรื่องราวเกี่ยวกับเหตุการณ์ต่าง ๆ และสามารถเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างงานทัศนศิลป์ที่สร้างสรรค์ด้วยวัสดุอุปกรณ์และวิธีการที่ต่างกัน เข้าใจปัญหาในการจัดองค์ประกอบศิลป์ หลักการลด และเพิ่มในงานปั้น การสื่อความหมายในงานทัศนศิลป์ของตน รู้วิธีการปรับปรุงงานให้ดีขึ้น ตลอดจนรู้และเข้าใจ คุณค่าของงานทัศนศิลป์ ที่มีผลต่อชีวิตของคนในสังคมรู้และเข้าใจบทบาทของงานทัศนศิลป์ ที่สะท้อนชีวิตและสังคม อิทธิพลของความเชื่อ ความศรัทธา ในศาสนา และวัฒนธรรม ที่มีผลต่อการสร้างงานทัศนศิลป์ ในท้องถิ่น รู้และเข้าใจเกี่ยวกับเสียงดนตรี เสียงร้อง เครื่องดนตรี และบทบาทหน้าที่ รู้ถึงการเคลื่อนที่ขึ้น - ลง ของทำนองเพลง องค์ประกอบของดนตรี ศัพท์สังคีตในบทเพลง ประโยค และอารมณ์ของบทเพลงที่ฟัง ร้อง และบรรเลงเครื่องดนตรีต้นสดอย่างง่าย ใช้และเก็บรักษาเครื่องดนตรีอย่างถูกวิธี อ่าน เขียนโน้ตไทยและสากลในรูปแบบต่าง ๆ รู้ลักษณะของผู้ที่จะเล่นดนตรีได้ดีแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับองค์ประกอบดนตรีถ่ายทอดความรู้สึกของบทเพลงที่ฟัง สามารถใช้ดนตรีประกอบกิจกรรมทางนาฏศิลป์และการเล่าเรื่อง รู้และเข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างดนตรีกับวิถีชีวิตประเพณีวัฒนธรรมไทยและวัฒนธรรมต่าง ๆ เรื่องราวดนตรีในประวัติศาสตร์ อิทธิพลของวัฒนธรรมต่อดนตรี รู้คุณค่าดนตรีที่มาจากวัฒนธรรมต่างกัน เห็นความสำคัญในการอนุรักษ์ รู้และเข้าใจองค์ประกอบนาฏศิลป์ สามารถแสดงภาษาท่า นาฏยศัพท์พื้นฐาน สร้างสรรค์การเคลื่อนไหวและการแสดงนาฏศิลป์ และการละครง่าย ๆ ถ่ายทอดลีลาหรืออารมณ์ และสามารถออกแบบเครื่องแต่งกาย หรืออุปกรณ์ประกอบการแสดงง่าย ๆ เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างนาฏศิลป์ และการละครกับสิ่งที่ประสบในชีวิตประจำวัน แสดงความคิดเห็นในการชมการแสดง และบรรยายความรู้สึกของตนเองที่มีต่องานนาฏศิลป์ รู้และเข้าใจความสัมพันธ์ประโยชน์ของนาฏศิลป์และการละคร สามารถเปรียบเทียบการแสดงประเภทต่าง

ๆ ของไทยในแต่ละท้องถิ่น และสิ่ง que การแสดงสะท้อนวัฒนธรรมประเพณี เห็นคุณค่าการรักษา และสืบทอดการ
แสดงนาฏศิลป์ไทย

3. วิสัยทัศน์ สมรรถนะสำคัญของผู้เรียน และคุณลักษณะอันพึงประสงค์ของหลักสูตรสถานศึกษา โรงเรียนพิบูล อุปถัมภ์ พุทธศักราช 2561 ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551

สมศักดิ์ แสงวงการและคณะ (2561 : 38 - 39) วิสัยทัศน์ โรงเรียนพิบูลอุปถัมภ์บริหารจัดการศึกษาโดยเน้น
การมีส่วนร่วม มุ่งพัฒนาผู้เรียนให้มีคุณธรรม นำความรู้ ตามศักยภาพ มีความสามารถในการสื่อสารสู่สากล มีทักษะใน
การใช้ชีวิต คิดแก้ปัญหาและใช้เทคโนโลยี แสวงหาความรู้จากแหล่งเรียนรู้ที่หลากหลาย โดยยึดหลักเศรษฐกิจ
พอเพียงนำไปสู่คุณภาพตามมาตรฐานการศึกษา

สมรรถนะสำคัญของผู้เรียน โรงเรียนพิบูลอุปถัมภ์ มุ่งพัฒนาผู้เรียนให้มีคุณภาพตามมาตรฐานการเรียนรู้ ซึ่ง
การพัฒนาผู้เรียนให้เกิดการเรียนรู้ที่กำหนดนั้น จะช่วยให้ผู้เรียนเกิดสมรรถนะสำคัญ 5 ประการ ดังนี้

1. ความสามารถในการสื่อสาร เป็นความสามารถในการรับและส่งสาร มีวัฒนธรรมในการใช้ภาษาถ่ายทอด
ความคิด ความรู้ความเข้าใจ ความรู้สึก และทัศนะของตนเองเพื่อแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารและประสบการณ์อันจะ
เป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาตนเองและสังคม รวมทั้งการเจรจาต่อรองเพื่อขจัดและลดปัญหาความขัดแย้งต่าง ๆ การ
เลือกรับหรือไม่รับข้อมูลข่าวสารด้วยหลักเหตุผลและความถูกต้อง ตลอดจนการเลือกใช้วิธีการสื่อสาร ที่มี
ประสิทธิภาพโดยคำนึงถึงผลกระทบที่มีต่อตนเองและสังคม

2. ความสามารถในการคิด เป็นความสามารถในการคิดวิเคราะห์ การคิดสังเคราะห์ การคิด อย่างสร้างสรรค์
การคิดอย่างมีวิจารณ์ญาณ และการคิดเป็นระบบ เพื่อนำไปสู่การสร้างองค์ความรู้หรือสารสนเทศเพื่อการตัดสินใจ
เกี่ยวกับตนเองและสังคมได้อย่างเหมาะสม

3. ความสามารถในการแก้ปัญหา เป็นความสามารถในการแก้ปัญหาและอุปสรรคต่างๆ ที่เผชิญได้อย่าง
ถูกต้องเหมาะสมบนพื้นฐานของหลักเหตุผล คุณธรรมและข้อมูลสารสนเทศ เข้าใจความสัมพันธ์และการเปลี่ยนแปลง
ของเหตุการณ์ต่าง ๆ ในสังคม แสวงหาความรู้ ประยุกต์ความรู้มาใช้ในการป้องกันและแก้ไขปัญหา และมีการตัดสินใจ
ที่มีประสิทธิภาพโดยคำนึงถึงผลกระทบที่เกิดขึ้นต่อตนเอง สังคมและสิ่งแวดล้อม

4. ความสามารถในการใช้ทักษะชีวิต เป็นความสามารถในการนำกระบวนการต่าง ๆ ไปใช้ในการดำเนิน
ชีวิตประจำวัน การเรียนรู้ด้วยตนเอง การเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง การทำงาน และการอยู่ร่วมกันในสังคมด้วยการสร้าง
เสริมความสัมพันธ์อันดีระหว่างบุคคล การจัดการปัญหาและความขัดแย้งต่าง ๆ อย่างเหมาะสม การปรับตัวให้ทันกับ
การเปลี่ยนแปลงของสังคมและสภาพแวดล้อม และการรู้จักหลีกเลี่ยงพฤติกรรมไม่พึงประสงค์ที่ส่งผลกระทบต่อตนเอง
และผู้อื่น

5. ความสามารถในการใช้เทคโนโลยี เป็นความสามารถในการเลือก และใช้ เทคโนโลยีด้านต่าง ๆ และมีทักษะ
กระบวนการทางเทคโนโลยี เพื่อการพัฒนาตนเองและสังคม ในด้านการเรียนรู้ การสื่อสาร การทำงาน การแก้ปัญหา
อย่างสร้างสรรค์ ถูกต้อง เหมาะสม และมีคุณธรรม

คุณลักษณะอันพึงประสงค์ โรงเรียนพิบูลอุปถัมภ์ มุ่งพัฒนาผู้เรียนให้มีคุณลักษณะอันพึงประสงค์ เพื่อให้
สามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นในสังคมได้อย่างมีความสุข ในฐานะเป็นพลเมืองไทยและพลโลก ดังนี้

1. รักชาติ ศาสน์ กษัตริย์
2. ซื่อสัตย์สุจริต
3. มีวินัย
4. ใฝ่เรียนรู้

5. อยู่อย่างพอเพียง
6. มุ่งมั่นในการทำงาน
7. รักความเป็นไทย
8. มีจิตสาธารณะ

4. ทฤษฎีหลักการและแนวคิดเกี่ยวกับการคิด

(<http://www.oknation.net/blog/thaibmag/2011/07/04/entry-1>) ทฤษฎีการคิดแบบหมวก 6 ใบ (Six thinking hats) จากแนวคิดของ ดร.เอ็ดเวิร์ด เดอ โบ โน (Dr.Edward de Bono) เจ้าของความคิดแบบคู่ขนาน (parallel thinking) โดยยึดหลักที่ว่า..อย่าเอาความเห็นที่ขัดแย้งมาปะทะกัน ให้อ้างอิงเรียงขนานกันไว้ แล้วประเมินผลได้ผลเสีย..อย่างเป็นระบบ สารสำคัญของความคิดแบบคู่ขนานคือ อาจจะมีบางเวลาที่ทุกๆ คนกำลังมองไปในทิศทางเดียวกัน แต่เราก็เปลี่ยนทิศทางนั้นได้ คนๆ หนึ่งอาจจะถูกมองไปในทางเหนือ หรือมองไปทางทิศตะวันออก นั่นเป็นชื่อของทิศทางตามมาตรฐานเท่านั้น เราจำเป็นต้องมีชื่อทิศทางในการคิด ในหลายๆ วัฒนธรรม มีความสัมพันธ์ที่เหนียวแน่นมากระหว่างการคิด และ “หมวกคิด” คุณค่าของหมวกในฐานะที่เป็นสัญลักษณ์ในการคิดนี้ก็คือ มันกำหนดบทบาทของผู้สวม ซึ่งหมวกทั้ง 6 ใบ 6 สีจะเกี่ยวเนื่องกับการคิดได้แก่ สีขาว สีแดง สีดำ สีเหลือง สีเขียว และสีฟ้า

หนึ่งครั้งหนึ่งเรื่อง ความสับสนเป็นศัตรูที่สำคัญที่สุดของการคิดที่ดี เราพยายามทำหลายสิ่งหลายอย่างมากเกินไป ในเวลาเดียวกัน เรามองหาข้อมูล เราได้รับผลกระทบจากความรู้สึกของเรา เราแสวงหาความคิดใหม่ๆ และทางเลือกใหม่ แล้วเราจึงต้องระมัดระวัง เราอาจเห็นประโยชน์ที่อาจมีอยู่ นั่นคือ หลายสิ่งหลายอย่างที่เราต้องทำ ระหว่างการคิด การโยนรับสับเปลี่ยนหลุกในเวลาเดียวกันเป็นเรื่องยาก ลูกเดียวต่อครั้งง่ายกว่ามาก ด้วยวิธีการคิดแบบหมวกนี้ เราพยายามทำเพียงสิ่งเดียวเท่านั้นในแต่ละครั้ง ครั้งหนึ่งเราอาจจะมองหาอันตรายที่อาจมีอยู่ (หมวกดำ) อีกครั้งหนึ่งเราแสวงหาความคิดใหม่ๆ (หมวกเขียว) และอีกบางครั้งที่เราสนใจข้อมูล (หมวกขาว) เราจะไม่พยายามทำทุกอย่างในเวลาเดียวกัน เวลาเราทำงานพิมพ์สี (สมัยก่อน) สีแต่ละสีจะพิมพ์แยกกันทีละครั้ง ทีละสีและสุดท้ายเราก็ได้รับงานผลรวมเป็นงานพิมพ์สีที่สมบูรณ์ เช่นเดียวกับความคิดแบบหมวกทั้งหก เราทำแต่ละเรื่องในแต่ละครั้ง และสุดท้ายภาพที่เต็มสมบูรณ์ก็จะปรากฏภายใต้เรื่องราวทั้งหมด นี่คือการจำเป็นทางจิตวิทยาที่ต้องแยกความคิดแต่ละแบบออกจากกัน

หมวกหกใบหกสี แต่ละใบของหมวกคิดทั้งหก..จะมีสีต่างกัน ขาว แดง ดำ เหลือง เขียว ฟ้า สีคือ ชื่อของหมวกแต่ละหมวก สีของแต่ละหมวกยังมีความสัมพันธ์กับการทำงานของมันด้วย

สีขาว : สีขาวเป็นกลาง ไม่มีอคติ ไม่ลำเอียง หมวกขาวจะเกี่ยวข้องกับข้อเท็จจริงและตัวเลข

สีแดง : สีแดงแสดงถึง ความโกรธ ความเดือดดาล และอารมณ์ สีแดงให้มุมมองทางด้านอารมณ์

สีดำ : สีดำคือ ข้อควรระวัง และคำเตือน ซึ่งจะชี้ให้เห็นถึงจุดอ่อนของความคิดนั้นๆ

สีเหลือง : ให้ความรู้สึกในทางที่ดี สีเหลืองเป็นมุมมองทางบวก ให้ความหวัง และคิดในแง่ดีด้วย

สีเขียว : หมายถึง ความคิดริเริ่ม ความคิดสร้างสรรค์ และความคิดใหม่ๆ

สีฟ้า : หมายถึง การควบคุม การจัดระบบ กระบวนการคิดและการใช้หมวกอื่นๆ...

5. ทฤษฎี หลักการ และแนวคิดเกี่ยวกับ “การคิด” จากต่างประเทศ

มีนักจิตวิทยา และนักวิชาการจากต่างประเทศจำนวนมากที่ได้ศึกษาเกี่ยวกับการคิด ทฤษฎี หลักการ และแนวคิดที่สำคัญๆ ในเรื่องนี้มีดังนี้ (ทิศนา แคมมณี, 2540)

เลวิน (Lewin) นักทฤษฎีกลุ่มเกสตัลท์ (Gestalt) เชื่อว่า ความคิดของบุคคลเกิดจากการรับรู้สิ่งเร้า มักรับรู้ในลักษณะภาพรวมหรือส่วนรวมมากกว่าส่วนย่อย

บลูม (Bloom, 1961) ได้จำแนกการรู้ (Cognition) ออกเป็น 5 ชั้น ได้แก่ การรู้ชั้นความรู้ การรู้ชั้นเข้าใจ การรู้ชั้นวิเคราะห์ การรู้ชั้นสังเคราะห์ และการรู้ชั้นประเมิน

ทอแรนซ์ (Torrance, 1962) ได้เสนอแนวคิดเกี่ยวกับองค์ประกอบของความคิดสร้างสรรค์ ประกอบไปด้วย ความคล่องแคล่วในการคิด (Fluency) ความยืดหยุ่นในการคิด (Flexibility) และความคิดในการคิด (Originality)

ออสูเบล (Ausubel, 1963) อธิบายว่า การเรียนรู้ที่มีความหมาย (Meaningful Verbal Learning) เกิดขึ้นได้ หากการเรียนรู้สามารถเชื่อมโยงกับสิ่งใดสิ่งหนึ่งที่มีมาก่อน ดังนั้น การให้กรอบความคิดผู้เรียนก่อนการสอนเนื้อหาสาระใดๆ จะช่วยเป็นสะพานหรือโครงสร้างที่ผู้เรียนสามารถนำเนื้อหา สิ่งทีสอนไปเชื่อมโยงยึดเกาะได้ ทำให้เกิดการเรียนรู้เป็นไปอย่างมีความหมาย

เพียเจต์ (Piaget, 1964) ได้อธิบายพัฒนาการทางสติปัญญาว่าเป็นผลเนื่องมาจากการปะทะสัมพันธ์ระหว่างบุคคลกับสิ่งแวดล้อม โดยบุคคลพยายามปรับตัวโดยใช้กระบวนการดูดซึม (Assimilation) และกระบวนการปรับให้เหมาะสม (Accommodation) โดยการพยายามปรับความรู้ ความคิดเกิดกับสิ่งแวดล้อมใหม่ให้บุคคลอยู่ในภาวะสมดุล สามารถปรับตัวเข้ากับสิ่งแวดล้อมได้ กระบวนการดังกล่าวเป็นการพัฒนาโครงสร้างทางสติปัญญาของบุคคล

บรูเนอร์ (Bruner, 1965) กล่าวว่า เด็กเริ่มต้นเรียนรู้จากการกระทำ ต่อไปจึงจะสามารถจินตนาการ

6. ทักษะการคิด

(ราชบัณฑิตยสถาน 2546 : 251) คิด หมายความว่า ทำให้ปรากฏเป็นรูป หรือประกอบให้เป็นรูปหรือเป็นเรื่องขึ้นในใจ ไคร่ครวญ ไตร่ตรอง คาคะคะเน คำนวณ มุ่ง จงใจ ตั้งใจ

ครินธร วิทยะสิรินันท์ (2544 : 118-140) ทักษะการคิด หมายถึง ความสามารถในการคิดในลักษณะต่าง ๆ ซึ่งเป็นองค์ประกอบของกระบวนการคิดที่สลับซับซ้อน ทักษะการคิดอาจจัดเป็นประเภทใหญ่ ๆ ได้ 2 ประเภทคือ

1.ทักษะพื้นฐาน (basic skills) ได้แก่ ทักษะการสื่อความหมาย (communication skills) ทักษะการคิดที่เป็นแกนหรือทักษะการคิดทั่วไป (core or general thinking skills)

2.ทักษะการคิดขั้นสูง หรือทักษะการคิดที่ซับซ้อน (higher order or more complexed thinking skills) ทักษะพื้นฐาน (basic skills) หมายถึง ทักษะการคิดที่เป็นพื้นฐานเบื้องต้นต่อการคิดในระดับที่สูงขึ้นหรือซับซ้อน ซึ่งส่วนใหญ่จะเป็นทักษะการสื่อความหมายที่บุคคลทุกคนจำเป็นต้องใช้ในการสื่อสารความคิดของตน ทักษะการสื่อความหมาย

- 1.การฟัง (listening)
- 2.การอ่าน (reading)
- 3.การรับรู้ (perceiving)
- 4.การจดจำ (memorizing)
- 5.การจำ (remembering)
- 6.การคงสิ่งที่เรียนไปแล้วไว้ได้ภายหลังการเรียนนั้น (retention)
- 7.การบอกความรู้ได้จากตัวเลือกที่กำหนดให้ (recognizing)
- 8.การบอกความรู้ออกมาด้วยตนเอง (recalling)
- 9.การใช้ข้อมูล (using information)
- 10.การบรรยาย (describing)
- 11.การอธิบาย (explaining)
- 12.การทำให้กระจ่าง (clarifying)
- 13.การพูด (speaking)
- 14.การเขียน (writing)

15.การแสดงออกถึงความสามารถของตน

ทักษะการคิดที่เป็นแกนหรือทักษะการคิดทั่วไป (core or general thinking skills) หมายถึง ทักษะการคิดที่จำเป็นต้องใช้อยู่เสมอในการดำรงชีวิตประจำวันและเป็นพื้นฐานของการคิดขั้นสูงที่มีความสลับซับซ้อน ซึ่งคนเราจำเป็นต้องใช้ในการเรียนรู้เนื้อหาวิชาการต่าง ๆ ตลอดจนใช้ในการดำรงชีวิตอย่างมีคุณภาพ

ทักษะการคิดที่เป็นแกน

- 1.การสังเกต (observing)
- 2.การสำรวจ (exploring)
- 3.การตั้งคำถาม (questioning)
- 4.การเก็บรวบรวมข้อมูล (information gathering)
- 5.การระบุ (identifying)
- 6.การจำแนก แยกแยะ (discriminating)
- 7.การจัดลำดับ (ordering)
- 8.การเปรียบเทียบ (comparing)
- 9.การจัดหมวดหมู่ (classifying)
- 10.การสรุปอ้างอิง (inferring)
- 11.การแปล (translating)
- 12.การตีความ (interpreting)
- 13.การเชื่อมโยง (connecting)
- 14.การขยายความ (elaborating)
- 15.การให้เหตุผล (reasoning)
- 16.การสรุปย่อ (summarizing)

ทักษะการคิดขั้นสูง หรือทักษะการคิดที่ซับซ้อน (higher order or more complexed thinking skills) หมายถึง ทักษะการคิดที่มีขั้นตอนหลายขั้นและต้องอาศัยทักษะการสื่อความหมายและทักษะการคิดที่เป็นแกนหลายๆ ทักษะในแต่ละขั้น ทักษะการคิดขั้นสูงจึงจะพัฒนาได้เมื่อเด็กได้พัฒนาทักษะการคิดพื้นฐานจนมีความชำนาญพอสมควรแล้ว ทักษะการคิดขั้นสูง

- 1.การสรุปความ (drawing conclusion)
- 2.การให้คำจำกัดความ (defining)
- 3.การวิเคราะห์ (analyzing)
- 4.การผสมผสานข้อมูล (integrating)
- 5.การจัดระบบความคิด (organizing)
- 6.การสร้างองค์ความรู้ใหม่ (constructing)
- 7.การกำหนดโครงสร้างความรู้ (structuring)
- 8.การแก้ไขปรับปรุงโครงสร้างความรู้เสียใหม่ (restructuring)
- 9.การค้นหาลักษณะ (finding patterns)
- 10.การหาความเชื่อพื้นฐาน (finding underlying assumption)
- 11.การคิดคะเน / การพยากรณ์ (predicting)
- 12.การตั้งสมมุติฐาน (formulating hypothesis)
- 13.การทดสอบสมมุติฐาน (testing hypothesis)
- 14.การตั้งเกณฑ์ (establishing criteria)

15.การพิสูจน์ความจริง (verifying)

16.การประยุกต์ใช้ความรู้ (applying)

ทักษะการคิดและกระบวนการคิดเป็นพื้นฐานสำคัญที่ใช้ในการเรียนการสอนไม่ว่าจะใช้ วิธีการสอน เทคนิค การสอนใดจะประสบผลหรือไม่ขึ้นอยู่กับผู้สอนและผู้เรียน ในการจัดการเรียนการสอนคณิตศาสตร์ สารที่ 6 ทักษะและกระบวนการทางคณิตศาสตร์ มาตรฐาน ค 6.1 มีความสามารถในการแก้ปัญหา การให้เหตุผล การ สื่อสาร การสื่อความหมายทางคณิตศาสตร์และการนำเสนอ การเชื่อมโยงความรู้ต่าง ๆ ทางคณิตศาสตร์และ เชื่อมโยง คณิตศาสตร์กับศาสตร์อื่น ๆ และมีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ ซึ่งเป็นปัญหาอาจเป็นเพราะผู้สอนที่ไม่ สามารถหาแนวทางในการกระตุ้นให้ผู้เรียนฝึกทักษะการคิด หรือผู้เรียนขาดทักษะการคิดแล้วจะอย่างไรเพื่อที่จะ กระตุ้นให้ผู้เรียนได้ฝึกทักษะการคิดได้ ดังนั้นผู้สอนควรมีความรู้ในเรื่อง ทักษะการคิดและกระบวนการคิดเพื่อจะได้ นำความรู้ไปจัดกิจกรรมการเรียนการสอนในชั้นเรียนได้ และสิ่งที่สำคัญเป็นอย่างยิ่งคือการวัดและประเมินผลด้าน ทักษะและกระบวนการ ควรมีการประเมินในระหว่างเรียนหรือขณะทำการสอนหรือประเมินไปพร้อมกับการประเมิน ความรู้ในเนื้อหาวิชา

7. แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับเพื่อนช่วยเพื่อน

(<https://chanidafew27.blogspot.com/2019/02/peer-assisted-learning.html>) Peer-Assisted Learning การเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน คำว่า “เพื่อนช่วยเพื่อน” บางคนอาจจะเคยได้ยินคำนี้มาแล้ว ซึ่งเราจะพบ กันมากในเรื่องของการศึกษา การสอน การแก้ปัญหาต่างๆ เป็นต้น แต่จะมีสักกี่คนที่จะรู้ความหมายที่แท้จริงของคำๆ นี้ เราจะมาดูกันว่าแท้จริงแล้วคำว่า “เพื่อนช่วยเพื่อน” คืออะไร และการใช้วิธีการนี้นั้นคืออะไร

“เพื่อนช่วยเพื่อน” หรือ “Peer Assist” เป็นการจัดการความรู้ก่อนลงมือทำกิจกรรม (Learning Before Doing) เพื่อแสวงหาผู้ช่วยที่มีความแตกต่าง มาแลกเปลี่ยนประสบการณ์ความรู้ เพื่อขยายกรอบความคิดให้กว้างและ มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น โดยอาศัย “คน” เป็นธงนำ (People Driven) เปิดมุมมองความคิดที่หลากหลายจากการ แลกเปลี่ยนระหว่างทีมที่มีทักษะ ความสามารถ และประสบการณ์ที่แตกต่างกัน ทำให้ไม่มองอะไรเพียงด้านเดียว

แนวคิดทฤษฎี เมื่อจะเริ่ม "ลงมือทำ" เรื่องใดเรื่องหนึ่งที่เราไม่เคยทำ หรือไม่สัมผัส หรือยังได้ผลไม่เป็นที่ พอใจ ขั้นตอนแรกของการจัดการความรู้คือหาข้อมูล (ความรู้) ว่าเรื่องนั้นๆ มีบุคคลหรือกลุ่มคน ที่ไหน หน่วยงานใด ที่ทำได้ผลดีมาก (best practice) และถือเป็นกัลยาณมิตร (peers) ที่อาจช่วยแนะนำหรือให้ความรู้เราได้ กัลยาณมิตรนี้อาจเป็นเพื่อนร่วมงานในหน่วยงานเดียวกัน อาจเป็นหน่วยงานอื่นในองค์กรเดียวกัน หรือเป็นคนที่อยู่ใน องค์กรอื่นก็ได้ แล้วติดต่อขอเรียนรู้วิธีทำงานจากเขา ไปเรียนรู้จากหน่วยงาน จะโดยวิธีไปดูงาน โทรศัพท์หรือ e-mail ไปถาม เชิญมาบรรยาย หรือวิธีอื่นๆ ก็ได้ หลักคิดในเรื่องนี้ก็คือ มีคนอื่นที่เขาทำได้ดีอยู่แล้ว ในเรื่องที่เราอยาก พัฒนาหรือปรับปรุง ไม่ควรเสียเวลาคิดขึ้นใหม่ด้วยตนเอง ควร "เรียนลัด" โดยเอาอย่างจากผู้ที่ทำได้ดีอยู่แล้ว เอามา ปรับใช้กับงานของเรา แล้วพัฒนาให้ดียิ่งขึ้น ย้ำว่าการเรียนรู้จากกัลยาณมิตรนี้จะต้องไม่ใช่ไปลอกวิธีการของเขามา ทั้งหมด แต่ไปเรียนรู้แนวคิดและแนวปฏิบัติของเขาแล้วเอามาปรับปรุงใช้งานให้เหมาะสมต่อสภาพการทำงานของเรา

วิธีการแบบ “เพื่อนช่วยเพื่อน” สามารถทำได้ ดังนี้

1. กำหนดวัตถุประสงค์ให้ชัดเจนว่าทำ “เพื่อนช่วยเพื่อน” ทำไปเพื่ออะไร อะไรคือต้นตอของปัญหาที่ ต้องการขอความช่วยเหลือ
2. ตรวจสอบว่าใครที่เคยแก้ปัญหาที่เราพบมาก่อนบ้างหรือไม่ โดยทำแผนการทำ “เพื่อนช่วย เพื่อน” ของทีมให้หน่วยงานอื่นๆ ได้รับรู้ เพื่อหาผู้ที่รู้ในปัญหาดังกล่าว
3. กำหนด Facilitator (คุณอำนวย) หรือผู้สนับสนุน และอำนวยความสะดวกในกระบวนการแลกเปลี่ยน เรียนรู้ระหว่างทีม เพื่อให้ได้ผลลัพธ์ตามต้องการ
4. คำนึงถึงการวางตารางเวลาให้เหมาะสมและทันต่อการนำไปใช้งาน หรือการปฏิบัติจริง โดยอาจเผื่อเวลา

สำหรับปัญหาที่ไม่คาดคิดที่อาจจะเกิดขึ้น

5. ควรเลือกผู้เข้าร่วมแลกเปลี่ยนเรียนรู้ให้มีความหลากหลาย (Diverse) ทั้งด้านทักษะ (Skill) ความสามารถ/ความเชี่ยวชาญ (Competencies) และประสบการณ์ (Experience) สำหรับจำนวนผู้เข้าร่วมแลกเปลี่ยนอยู่ที่ประมาณ 6-8 คนก็เพียงพอ

6. มุ่งหาผลลัพธ์หรือสิ่งที่ต้องการได้รับจริงๆ กล่าวคือ การทำ “เพื่อนช่วยเพื่อน” นั้นจะต้องมองให้ทะลุถึงปัญหา สร้างทางเลือกหลายๆ ทาง มากกว่าที่จะใช้คำตอบสำเร็จรูปทางใดทางหนึ่ง

7. วางแผนเวลาสำหรับการพบปะสังสรรค์ทางสังคม หรือการพูดคุยแบบไม่เป็นทางการ (นอกรอบ)

8. กำหนดบทบาทของแต่ละฝ่ายให้ชัดเจน ตลอดจนสร้างบรรยากาศ เพื่อให้เอื้ออำนวยต่อการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ระหว่างกัน

9. แบ่งเวลาที่มีอยู่ออกเป็น 4 ส่วน คือ

- ส่วนแรกใช้สำหรับทีมเจ้าบ้านแบ่งปันข้อมูล (Information) บริบท (Context) รวมทั้งแผนงานในอนาคต

- ส่วนที่สองใช้สนับสนุน หรือกระตุ้นให้ทีมผู้ช่วยซึ่งเป็นทีมเยือนได้ซักถามในสิ่งที่เขาจำเป็นต้องรู้

- ส่วนที่สาม ใช้เพื่อให้ทีมผู้ช่วยซึ่งเป็นทีมเยือนได้นำเสนอมุมมองความคิด เพื่อให้ทีมเจ้าบ้านนำสิ่งที่ได้ฟังไปวิเคราะห์

- ส่วนที่สี่ ใช้สำหรับการพูดคุยโต้ตอบ พิจารณาไตร่ตรองสิ่งที่ได้แลกเปลี่ยนเรียนรู้ร่วมกันจากความเป็นมา แนวคิดทฤษฎี และวิธีการแบบ “เพื่อนช่วยเพื่อน” เราสามารถแบ่งประเภทของ “เพื่อนช่วยเพื่อน” ได้ 3 ประเภท ดังนี้

1. การสอนแบบ “เพื่อนช่วยเพื่อน” กิจกรรมอย่างหนึ่งที่จัดให้ผู้เรียนได้ช่วยเหลือเกื้อกูลกันอยู่เสมอ คือ เพื่อนช่วยเพื่อนในลักษณะ เก่งช่วยอ่อน ซึ่งเป็นวิธีการที่ผู้เรียนให้ความสนใจมาก คนเก่งจะจัดกระบวนการเรียนการสอน เพื่อส่งเสริมความสามารถของผู้เรียน โดยเฉพาะวิชาการด้านคอมพิวเตอร์ เพื่อให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการคิดวางแผน ปฏิบัติ และประเมินผล ให้ผู้เรียนมีโอกาสดูแลเรียนรู้ ได้พิจารณา และค้นพบความรู้ความสามารถของตนเอง ให้ผู้เรียนมองเห็นภาพลักษณ์แห่งตน ตัวตนในอุดมคติ และการเห็นคุณค่าตนเอง ต่อความสำเร็จในการเรียนการสอนสร้างเว็บไซต์ ภาษา HTML สิ่งเหล่านี้จะช่วยหล่อหลอมให้ผู้เรียน รักและมีความพร้อมที่จะเรียน มีความสุขในการเรียนรู้ และร่วมกิจกรรมการเรียนการสอนอย่างต่อเนื่อง

2. การให้คำปรึกษาแบบ “เพื่อนช่วยเพื่อน” หมายถึง การให้ความช่วยเหลือทางด้านจิตใจ และเป็นรากฐานสำคัญในการสนับสนุนผู้รับคำปรึกษาให้ดำเนินชีวิตอย่างอิสระ โดยปฏิสัมพันธ์ที่จะ “ให้” และ “รับ” ความช่วยเหลือเท่าเทียมกันอย่างเพื่อน ได้มาฟังความรู้สึกและเล่าเรื่องราวของตนเอง เพื่อสนับสนุนซึ่งกันและกัน เพื่อเสริมสร้างความเชื่อมั่นในตนเอง มีความเข้มแข็ง สามารถดำรงชีวิตได้อย่างอิสระ

3. กลวิธีการเรียนรู้แบบ “เพื่อนช่วยเพื่อน” กลวิธีการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน หมายถึง การจัดกิจกรรมการเรียนรู้เป็นคู่หรือกลุ่มย่อย ให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรม คอยช่วยเหลือซึ่งกันและกัน มีการผลัดเปลี่ยนกันเป็นผู้สอนและผู้เรียน เพื่อให้ได้มาซึ่งความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับบทเรียน ครูผู้สอนมีบทบาทหน้าที่เป็นเพียงผู้ให้คำแนะนำและจัดกิจกรรมการเรียนรู้ให้เหมาะสมกับผู้เรียน

8. แนวคิดและความหมายของการจัดการเรียนการสอนที่เน้นนักเรียนเป็นสำคัญ

ศรีลักษณ์ ผลวัฒน์ (2548 : 11-13) แนวคิดของการจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ Carl R. Rogers เป็นผู้คิดค้นและใช้คำว่า “เด็กเป็นศูนย์กลาง” (Child-Centered) เป็นครั้งแรกซึ่งมีแนวคิดจากปรัชญา Constructivism ที่เชื่อว่าการเรียนรู้เป็นกระบวนการที่เกิดขึ้นภายในผู้เรียน ผู้เรียนเป็นผู้สร้างความรู้จากความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งที่พบเห็น ความรู้ความเข้าใจที่มีอยู่เดิมเป็นปรัชญาที่มีข้อสันนิษฐานว่า ความรู้ไม่สามารถแยก

จากความอยากรู้ ความรู้ได้มาจากการสร้างเพื่ออธิบาย (Marin,et.al 1994 : 44) แนวของ Constructivism เน้นให้ผู้เรียนสร้างความรู้โดยผ่านกระบวนการคิดด้วยตนเอง ผู้สอนไม่สามารถปรับเปลี่ยนโครงสร้างทางปัญญา (Cognitivestructure) ของผู้เรียน แต่ผู้สอนสามารถช่วยผู้เรียนปรับโครงสร้างทางปัญญาได้ โดยส่งเสริมความคิดของผู้เรียนและอำนวยความสะดวกให้ผู้เรียนได้พัฒนาศักยภาพของตนเองอย่างเต็มที่ เพื่อผลักดันผู้เรียนได้สร้างความรู้ใหม่ตามศักยภาพของตนเอง

ความหมายของการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ (Child-Centered approach) การเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ คือ แนวการจัดการเรียนการสอนที่เน้นให้ผู้เรียนสร้างความรู้ใหม่ และสิ่งประดิษฐ์ใหม่ โดยใช้กระบวนการทางปัญญา (กระบวนการคิด) กระบวนการสังคม (กระบวนการกลุ่ม) และให้ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์และมีส่วนร่วมในการเรียน สามารถนำความรู้ไปประยุกต์ใช้ได้ โดยครูมีบทบาทเป็นผู้อำนวยความสะดวก จัดประสบการณ์การเรียนรู้ให้ผู้เรียน การจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ต้องจัดให้สอดคล้องกับความสนใจ ความสามารถและความถนัด เน้นการบูรณาการความรู้ในศาสตร์สาขาต่างๆ ใช้หลากหลายวิธีการสอน หลากหลายแหล่งความรู้ สามารถพัฒนาปัญญาอย่างหลากหลาย เป็นการพัฒนาแบบพหุปัญญา รวมทั้งเน้นการใช้วิธีการวัดผลอย่างหลากหลายวิธี

เทคนิคการจัดการเรียนการสอนที่เน้นนักเรียนเป็นสำคัญ

มีเทคนิคการจัดการเรียนการสอนอยู่มากมายหลายวิธีที่ส่งเสริมและให้ความสำคัญกับผู้เรียน ครูสามารถนำไปปรับใช้ให้เหมาะสมกับกลุ่มลักษณะของผู้เรียน จุดประสงค์การเรียนรู้ และเนื้อหาหรือสาระการเรียนรู้ต่าง แนวทางการจัดการเรียนรู้ มีดังนี้

1. การจัดการเรียนการสอนทางอ้อม (Indirect Instruction) ที่ประกอบด้วย
 - การเรียนแบบสืบค้น (Inquiry)
 - การค้นพบ (Discovery)
 - การแก้ปัญหา (Problem Solving)
2. การจัดการเรียนการสอนเป็นรายบุคคล (Individual Study)
3. การจัดการเรียนการสอนโดยใช้เทคโนโลยี (Technology-Related Instruction)
 - สิ่งพิมพ์ ตำรา และแบบฝึกหัด
 - ศูนย์การเรียนรู้
 - คอมพิวเตอร์ช่วยสอน (Computer Assisted Instruction)
 - บทเรียนสำเร็จรูป (Programmed text)
4. การจัดการเรียนการสอนแบบเน้นปฏิสัมพันธ์ (Interaction Instruction)
 - การระดมสมอง (Brainstorming)
 - กระบวนการแก้ปัญหา (Problem Solving)
5. การจัดการเรียนการสอนแบบเน้นประสบการณ์ (Experiential Instruction)
 - กรณีตัวอย่างศึกษา (Case Study)
 - สถานการณ์จำลอง (Simulation)
6. การสอนแบบร่วมมือ (Cooperative Learning)
 - การเรียนรู้ร่วมกัน (Learning Together, LT)
 - ร่วมกันคิด (Numbered Head Together, NHT)
 - กลุ่มร่วมมือ (Co-op-Co-op)
7. การเรียนรู้แบบมีส่วนร่วม (Participatory Learning)
 - การเรียนรู้เชิงประสบการณ์ (Experiential Learning)

- การเรียนรู้ด้วยกระบวนการกลุ่ม (Group process)

9. ความหมายและความเป็นมาของนาฏศิลป์

เคลือมาศ บุญธรรม (2537 : 5) กล่าวว่า การฟ้อนรำเป็นสัญลักษณ์ที่แสดงออกให้เห็นถึงขนบธรรมเนียม ประเพณี และวัฒนธรรมของชาติ ในแต่ละชาติย่อมมีการร้องรำทำเพลงเป็นเอกลักษณ์ประจำชาติของตน การฟ้อนรำเกิดขึ้นเพื่อการพักผ่อนหย่อนใจหรือเพื่อความบันเทิงทางสังคม การร้องรำทำเพลงเป็นการแสดงออกถึงจิตใจ ตลอดจนสะท้อนให้เห็นถึงสภาพความเป็นอยู่และลักษณะนิสัยของกลุ่มชนในสังคมได้เป็นอย่างดี

การฟ้อนรำของมนุษย์มีวิวัฒนาการมาจากกรีฑาทางที่แสดงออกด้วยความรื่นเริงบันเทิงในที่เป็นเอกลักษณ์และแบบฉบับ ซึ่งมีปรากฏให้เห็นทุกชาติทุกภาษาจนยึดถือเป็นประเพณีสืบต่อกันมา การฟ้อนแม้ว่าจะเป็นการกระทำทางธรรมชาติที่มนุษย์นำมาปรับปรุงให้มีความวิจิตรงดงามขึ้นกว่าปกติก็ตาม แต่ทุกคนก็ไม่สามารถที่จะทำทางได้งดงามเท่าเทียมกัน และมนุษย์มักจะเป็นผู้ดูหรืออยากจ้องอยากเห็นในสิ่งที่ดีที่แปลก

สุมิตร เทพวงษ์ (2541 : 1 – 3) กล่าวว่า คำว่า นาฏศิลป์ มีความหมายต่าง ๆ ดังนี้

นาฏศิลป์ หมายถึง ศิลปะแห่งการละครหรือการฟ้อนรำ

นาฏศิลป์ หมายถึง การร้องรำทำเพลง การให้ความบันเทิงใจ อันร่วมด้วยความโน้มเอียงของอารมณ์และความรู้สึก ส่วนสำคัญส่วนใหญ่ของนาฏศิลป์อยู่ที่การละครเป็นเอก หากแต่ศิลปะประเภทนี้จำเป็นต้องอาศัยดนตรี และการขับร้องเข้าร่วมด้วย เพื่อเป็นการส่งเสริมให้เกิดคุณค่าในศิลปะยิ่งขึ้นตามสภาพหรืออารมณ์ต่าง ๆ กันสุดแต่จุดมุ่งหมาย

นาฏศิลป์ หมายถึง ศิลปะในการฟ้อนรำ หรือความรู้แบบแผนของการฟ้อนรำ เป็นสิ่งที่มนุษย์ประดิษฐ์ขึ้นด้วยความประณีตงดงามมีแบบแผน ให้ความบันเทิงโน้มเอียงอารมณ์และความรู้สึกของผู้ชมให้คล้อยตาม ศิลปะประเภทนี้ต้องอาศัยการบรรเลงดนตรีและการขับร้องเข้าร่วมด้วย เพื่อส่งเสริมให้เกิดคุณค่ายิ่งขึ้น แต่ในความหมายที่เข้าใจกันทั่วไป คือ ศิลปะของการร้องรำทำเพลง

ความสำคัญของนาฏศิลป์

ถึงแม้ว่านาฏศิลป์จะเป็นส่วนหนึ่งของศิลปะสาขาวิจิตรศิลป์ อันเป็นศิลปะที่สร้างสรรค์ความงาม ยึดถือเอาความงามเป็นจุดมุ่งหมายสำคัญ สร้างขึ้นเพื่อสนองความต้องการของอารมณ์และจิตใจเพื่อให้เกิดพุทธิปัญญาเป็นสำคัญ โดยวิจิตรศิลป์จำแนกออกเป็น 5 สาขา ได้แก่

1. จิตรกรรม ได้แก่ ศิลปะในการเขียนภาพหรือการระบายภาพ รวมทั้งงานอื่นที่เกี่ยวข้อง
2. ประติมากรรม ได้แก่ ศิลปะในการสลักรูป รวมทั้งการปั้นและการหล่อให้เกิดรูปคนหรือรูปสัตว์ต่าง ๆ
3. สถาปัตยกรรม ได้แก่ ศิลปะในการออกแบบก่อสร้างอาคาร สถานที่ ปราสาท โบสถ์ วิหาร ฯลฯ
4. วรรณคดี หรือวรรณศิลป์ ได้แก่ ศิลปะในการประพันธ์
5. ดุริยางค์ศิลป์ ได้แก่ ศิลปะในการดนตรี

สำหรับสาขาวรรณศิลป์และดุริยางค์มักจัดให้นาฏศิลป์รวมเข้าไว้ด้วย ซึ่งได้แก่ศิลปะในการละครและการฟ้อนรำ

นาฏศิลป์จึงเป็นส่วนหนึ่งที่มีความสำคัญไม่น้อยกว่าศิลปะแขนงอื่นๆ ความสำคัญของนาฏศิลป์มีดังนี้

1. นาฏศิลป์แสดงความเป็นอารยธรรมประเทศ บ้านเมืองจะเจริญรุ่งเรืองดีได้ด้วยประชาชนมีความเข้าใจศิลปะ เพราะศิลปะเป็นสิ่งมีค่า เป็นเครื่องโน้มเอียงอารมณ์ โดยเฉพาะศิลปะการละครนี้ เป็นสิ่งสำคัญสามารถกล่อมเกล่าจิตใจ โน้มน้าวไปในทางที่ดี ย่อมอารมณ์ได้เข้มแข็งผ่องใส เป็นทางนำให้คิดและให้กำลังใจในทางที่จะสร้างความเจริญรุ่งเรืองให้แก่บ้านเมืองสืบไป

2. นาฏศิลป์เป็นแหล่งรวมศิลปะ คือ รวมเอาศิลปะประเภทอื่น ๆ มาเกี่ยวเนื่องเพื่อให้สอดคล้องกัน เช่น ศิลปะการเขียน การก่อสร้าง การออกแบบเครื่องแต่งกาย ตลอดจนวรรณคดีศิลปะแต่ละประเภทได้จัดทำกันด้วยความประณีตสุขุม ทั้งนี้ก็เนื่องด้วยศิลปะเป็นส่วนที่สำคัญส่วนหนึ่งของชาติ มนุษย์ทุกชาติทุกภาษาต้องมีศิลปะของ

ตนไว้ประจำชาตินับแต่โบราณมาจนถึงทุกวันนี้ รวมความว่านาฏศิลป์มีความสำคัญเกี่ยวเนื่องกันทั้งสิ้น สร้างความเป็นแก่นสารให้แก่บ้านเมืองด้วยกันทั้งนั้น

อมรา กล้าเจริญ (2531 : 3) นาฏศิลป์ หรือศิลปะแห่งการร่ายรำ สันนิษฐานว่า มีมูลเหตุที่เกิดสำคัญ 2 ประการ คือ

1. เกิดจากธรรมชาติ มนุษย์มีการเคลื่อนไหวอริยาบถ เช่น แขน ขา เอว หน้าตา จากการเคลื่อนไหวนี้เป็นมูลฐานแห่งการฟ้อนรำ หรือการที่มนุษย์แสดงอารมณ์ออกมาตามความรู้สึกในใจเป็นท่าทางกิริยาอาการต่าง ๆ เช่น โกรธ รัก โศกเศร้า เสียใจ มนุษย์จึงได้นำมาดัดแปลงให้มีความงดงามเป็นท่าทางการร่ายรำ และดนตรีหรือศิลปะประเภทอื่น ๆ ปรับปรุงจนเป็นที่นิยมและเสริมคุณค่าในด้านศิลปะมากยิ่งขึ้น

2. เกิดจากการบวงสรวงบูชาเทพเจ้า แต่โบราณมนุษย์ทุกชาติทุกภาษาไม่มีสิ่งใดอันจะยึดเป็นที่พึ่งทางจิตหรือเครื่องเคารพสักการะเหมือนปัจจุบัน เทพเจ้าหรือพระผู้เป็นเจ้าเข้ามามีบทบาทสำคัญในชีวิตของมนุษย์ ซึ่งเกิดขึ้นจากการสมมติ เมื่อมีการรวมพลังจิตมากเข้าก็ทำให้สิ่งสมมติมีความศักดิ์สิทธิ์ประสบความสำเร็จในที่ปรารถนา

ธนิต อยู่โพธิ์ (2531 : 1) นาฏศิลปะ ถ้าแปลอย่างไม่ประหยัดก็ว่า ความข้าของในการละครฟ้อนรำ ซึ่งเป็นคำแปลของข้าพเจ้าเอง เท่าที่เคยคลุกคลีกับงานประเพณีนี้มานานพอควรแต่ในพจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน แปลไว้ว่า นาฏศิลป์ น. ศิลปะในการละคร ที่ข้าพเจ้าแปล ศิลปะ ว่า ความข้าของ นั้น ก็ด้วยความเห็นอยู่ว่า ผู้ที่มีศิลปะที่เราเรียกกันว่า ศิลป์ หรือ ศิลปิน ในบัดนั้นจะต้องเป็นคนที่มีฝีมือ มีความข้าของชำนาญในการปฏิบัติได้ดีจริง ๆ

ศิลปะแห่งการละครฟ้อนรำนั้นมีมาแต่ดึกดำบรรพ์คู่กับมนุษยชาติและมีอยู่ด้วยกันในทุกชาติทุกภาษา จะแตกต่างกันก็แต่แบบอย่างทางศิลปะและความละเอียดประณีตตามความนิยมของชนชาตินั้น ๆ ถ้าสังเกตจะเห็นว่าในชีวิตประจำวันของมนุษย์ ก็มีอะไร ๆ เป็นเรื่องละครอยู่บ่อย ๆ และอาภักปฏิกิริยาของคนเราก็มักมีมากที่เป็นลีลาทางนาฏศิลป์เบื้องต้น

[http://www.nsrุ.ac.th/webelearning/dance/kinds.htm/](http://www.nsrु.ac.th/webelearning/dance/kinds.htm/) ละครเป็นการแสดงศิลปะอย่างหนึ่ง ที่มีมาแต่ดึกดำบรรพ์คู่กับมนุษยชาติ และมีอยู่ด้วยกันทุกชาติทุกภาษา จะแตกต่างกันก็แต่แบบอย่างทางศิลปะ และความประณีต ละเอียดอ่อน ตามความนิยมของมนุษย์ในสังคมนั้น ตลอดจนสิ่งแวดล้อมที่เกิดขึ้นในสังคม ละครเป็นการแสดงที่สะท้อนให้เห็นถึงลักษณะชีวิตความเป็นอยู่ ค่านิยม ขนบธรรมเนียมประเพณี และศิลปวัฒนธรรมในด้านต่างๆ ของชาตินั้นๆ ได้เป็นอย่างดี ตลอดทั้งยังเป็นเครื่องบันเทิงใจที่จะทำให้มนุษย์ได้เข้าใจ และอยู่ร่วมกันอย่างสันติสุข

ละคร คือ มหรสพอย่างหนึ่งที่เล่นเป็นเรื่องต่างๆ มุ่งหมายที่จะก่อให้เกิดความบันเทิงใจ สนุกสนาน เพลิดเพลิน หรือเร้าความรู้สึกของผู้ดู ขณะเดียวกันผู้ดูก็จะได้แนวความคิด คติธรรม และปรัชญาจากการละครนั้น ละครเป็นวรรณกรรมรูปแบบหนึ่งที่แสดงออกซึ่งอารมณ์ของมนุษย์ โดยสร้างตัวละคร และสถานการณ์ขึ้น เพื่อให้ตัวละครแสดงอารมณ์ออกมาตามสถานการณ์ ก่อให้เกิดเหตุการณ์สอดคล้องสืบเนื่องกันเป็นเรื่องใหญ่ หากเรื่องเล็กๆ ที่ตัดออกเป็นตอนๆ นั้น หากเรื่องเล็กๆ ที่ตัดออกเป็นตอนๆ นั้นต่อเนื่องกันได้โดยสนิท เป็นที่พอใจของคนดูก็นับว่าละครเรื่องนั้นเป็นละครที่ดี

<http://www.nsrุ.ac.th/webelearning/dance/kinds.htm/> การศึกษาทางด้านนาฏศิลป์ไทย ไม่ว่าจะเป็นการแสดงโขน ละคร หรือระบำเบ็ดเตล็ดต่างๆ ก็ดี ท่าทางที่ผู้แสดงแสดงออกมานั้นย่อมมีความหมายเฉพาะ ยิ่งหากได้ศึกษาอย่างดีแล้ว อาจทำให้เข้าใจในเรื่องการแสดงมากยิ่งขึ้นทั้งในตัวผู้แสดงเอง และผู้ที่ชมการแสดงนั้นๆ สิ่งที่เขาประกอบเป็นท่าทางนาฏศิลป์ไทยนั้นก็คือ เรื่องของนาฏยศัพท์ ซึ่งแยกออกได้เป็นคำว่า "นาฏย" กับคำว่า "ศัพท์" ดังนี้

นาฏย หมายถึง เกี่ยวกับการฟ้อนรำ เกี่ยวกับการแสดงละคร

ศัพท์ หมายถึง เสียง คำ คำยากที่ต้องแปล เรื่อง

เมื่อนำคำสองคำมารวมกัน ทำให้ได้ความหมายขึ้นมา ซึ่งมีผู้กล่าวไว้ดังนี้

นาฏยศัพท์ หมายถึง ศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับลักษณะท่ารำที่ใช้ในการฝึกหัด เพื่อใช้ในการแสดงโขน ละคร เป็นคำที่ใช้ในวงการนาฏศิลป์ไทย สามารถสื่อความหมายกันได้ทุกฝ่ายในการแสดงต่างๆ

<http://www.nsrp.ac.th/webelearning/dance/kinds.htm/> ระบำ เป็นคำกริยา หมายถึง การแสดงที่ต้องใช้คนจำนวนมากกว่า 2 คนขึ้นไป ซึ่งการแสดงนั้นๆจะใช้เพลงบรรเลงโดยมีเนื้อร้องหรือไม่มีเนื้อร้องก็ได้ ระบำนั้นเป็นศิลปะของการรำรำที่เป็นชุด ไม่ดำเนินเป็นเรื่องราว ผู้รำแต่งกายงดงาม จุดมุ่งหมายเพื่อแสดงความงามของศิลปะการรำไม่มีการดำเนินเรื่อง

รำ เป็นคำกริยา หมายถึง แสดงท่าเคลื่อนไหวคนเดียวหรือหลายคน โดยมีลีลา และแบบท่าของการเคลื่อนไหว และมีจังหวะลีลาเข้ากับเสียงที่ทำจังหวะเพลงร้องหรือเพลงดนตรี รำในความหมายต่อมาคือ "รำละคร"

ฟ้อน หมายถึง การแสดงกริยาเดียวกับระบำหรือการรำ เพียงแต่เรียกให้แตกต่างกันไปตามท้องถิ่น จัดเป็นการแสดงพื้นเมืองของภาคนั้นๆ แต่ในรูปของการแสดงแล้วก็คือ ลักษณะการรำรำนั่นเอง ที่ผู้แสดงต้องแสดงให้ประณีตงดงาม

จากการศึกษาทำให้ผู้วิจัยได้ทราบความหมายของนาฏศิลป์ ว่าการรำเป็นสัญลักษณ์ที่แสดงออกให้เห็นถึงขนบธรรมเนียมประเพณี และการรำของมนุษย์มีวิวัฒนาการมาจากกรีฑาทำทางที่แสดงออกด้วยความรื่นเริงบันเทิงใจที่เป็นเอกลักษณ์ ซึ่งมนุษย์ได้เลียนแบบกรีฑาอาการทำทางจากธรรมชาติ อย่างไรก็ตามการรำรำไม่ว่าจะเป็นระบำรำ ฟ้อนหรือเต้น ผู้วิจัยคิดว่าการที่เรามีเอกลักษณ์เป็นของชาติตนเองเป็นสิ่งที่หน้าภูมิใจเป็นอย่างมาก จะเกิดผลดีด้วยถ้าผู้ที่ถูกถ่ายทอดนำมาฝึกฝนและปฏิบัติฝึกซ้อมจนเป็นกิจวัตรประจำวันแล้วนั้น นอกจากจำเกิดผลดีต่อประเทศชาติแล้วยังเกิดผลดีต่อตนเองด้วย

10. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเพื่อนช่วยเพื่อน

เสาวรี ภูบาลชื่น (2560 : บทคัดย่อ) การวิจัยครั้งนี้มีความมุ่งหมายเพื่อ 1) ศึกษาความคิดเห็นเกี่ยวกับเทคนิควิธีการพัฒนากระบวนการจัดการเรียนรู้ วิชาศิลปะ สารานาฏศิลป์ 2) พัฒนาการกระบวนการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีสอนแบบทางตรงร่วมกับเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน 3) ศึกษาผลการใช้กระบวนการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีสอนแบบทางตรงร่วมกับเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน กลุ่มตัวอย่างได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5/1 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยมหาสารคาม (ฝ่ายประถม) ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2558 จำนวน 35 คน ได้มาโดยการสุ่มแบบกลุ่ม เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แผนการจัดการเรียนรู้จำนวน 8 แผน แบบวัดทักษะปฏิบัตินาฏศิลป์ แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและแบบวัดความพึงพอใจ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลได้แก่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และสถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมุติฐานได้แก่ t-test (Dependent Sample t-test)

ผลการวิจัยปรากฏ ดังนี้ 1. ผู้ทรงคุณวุฒิด้านนาฏศิลป์มีความเห็นว่า การจัดการเรียนรู้ควรคำนึงถึงจุดประสงค์และธรรมชาติของรายวิชาเป็นหลัก ส่งเสริมให้เกิดทักษะความชำนาญ เพื่อให้เกิดความมั่นใจและภาคภูมิใจในตนเอง 2. กระบวนการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีสอนแบบทางตรงร่วมกับเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อนที่พัฒนาขึ้นประกอบด้วย 7 ขั้นตอน มีความเหมาะสมอยู่ในระดับมากที่สุด (= 4.60) 3. ผลการใช้กระบวนการจัดการเรียนรู้ 3.1 กระบวนการจัดการเรียนรู้ที่พัฒนาขึ้นมีประสิทธิภาพ 88.11/87.48 3.2 นักเรียนมีทักษะปฏิบัติทางนาฏศิลป์หลังเรียนเพิ่มขึ้นกว่าก่อนเรียน โดยภาพรวมอยู่ในระดับดีมาก 3.3 นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนเพิ่มขึ้นกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05 3.4 นักเรียนมีความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้กระบวนการจัดการเรียนรู้ที่พัฒนาขึ้นโดยภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

เพื่อให้บรรลุตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย ผู้วิจัยจะอธิบายถึงขั้นตอนหลังจากการทราบถึงปัญหาของการวิจัยในชั้นเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2/3 โรงเรียนพิบูลอุปถัมภ์ ผู้วิจัยได้ดำเนินการพัฒนาคุณภาพผู้เรียนด้านทักษะการคิดสร้างสรรค์ผลงานการแสดงนาฏศิลป์ไทย โดยใช้เอกสารประกอบการเรียนการสอนนาฏศิลป์ ผ่านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน เพื่อให้ผู้เรียนสามารถสร้างสรรค์ผลงานการแสดงนาฏศิลป์ไทย โดยมีรายละเอียดขั้นตอนในการดำเนินการวิจัยดังนี้

3.1 เทคนิคที่ใช้ในการวิจัย

ผู้วิจัยใช้เทคนิคการวิจัยกึ่งทดลอง รูปแบบของการวิจัยโดยใช้กลุ่มเดียว มีลักษณะของการประเมินผล การสร้างสรรค์ผลงานการแสดง ก่อนเรียนและหลังเรียน

ขั้นตอนของการดำเนินการวิจัย มีดังนี้

1. ศึกษาข้อมูลหลักสูตร คำอธิบายรายวิชา ตัวชี้วัด ของสาระนาฏศิลป์ เรื่องการพัฒนาคุณภาพผู้เรียนด้านทักษะการคิดสร้างสรรค์ผลงานการแสดงนาฏศิลป์ไทย โดยใช้เอกสารประกอบการเรียนการสอนนาฏศิลป์ ผ่านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน

2. ศึกษาค้นคว้าข้อมูลจากเอกสาร งานวิจัย และตำราที่เกี่ยวข้อง โดยมีเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องต่าง ๆ ดังนี้

- ศิลปะละครรำ
- นาฏศิลป์ไทย
- สุนทรียนาฏศิลป์ไทย
- รำไทย
- การพัฒนานวัตกรรมสื่อการเรียนรู้แบบหน่วยสมบูรณ์แบบที่เน้นการเรียนรู้แบบกระตือรือร้น
- รายงานการวิจัยในชั้นเรียน
- สถิติเบื้องต้นเกี่ยวกับวิจัย

3. จัดทำแผนการเรียนรู้วิชาศิลปะ สาระนาฏศิลป์ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 เรื่องการพัฒนาคุณภาพผู้เรียนด้านทักษะการคิดสร้างสรรค์ผลงานการแสดงนาฏศิลป์ โดยใช้เอกสารประกอบการเรียนการสอนนาฏศิลป์ ผ่านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน กำหนดให้ดำเนินการสอนตามตัวชี้วัด สาระนาฏศิลป์ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

4. สร้างแบบประเมินผลการสร้างสรรค์ผลงานการแสดงนาฏศิลป์ระหว่างเรียนและหลังเรียน

5. จัดทำสื่อนวัตกรรม เพื่อใช้ประกอบในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน

6. ดำเนินการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ตามลำดับดังนี้

1. จัดกิจกรรมการเรียนการสอนตามตัวชี้วัดของหลักสูตรสถานศึกษาและวัตถุประสงค์ของการวิจัย เช่น จัดกิจกรรมการเรียนการสอนตามแผนการจัดการเรียนรู้ ด้านทักษะการคิดสร้างสรรค์ผลงานการแสดงนาฏศิลป์ไทย โดยใช้เอกสารประกอบการเรียนการสอนนาฏศิลป์ ผ่านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน เพื่อให้นักเรียนได้สร้างสรรค์ผลงานการแสดงนาฏศิลป์ ฝึกปฏิบัติท่ารำที่สร้างสรรค์ขึ้น นำเสนอผลงานการแสดงที่สร้างสรรค์ขึ้น นักเรียนทำใบงาน และประเมินการสร้างสรรค์ผลงานการแสดงนาฏศิลป์ก่อนเรียนรู้และหลังเรียนรู้ ทักษะกระบวนการทำงานกลุ่มแบบเพื่อนช่วยเพื่อน ผ่านเอกสารประกอบการเรียนการสอนนาฏศิลป์

2. นำเอกสารประกอบการเรียนการสอนนาฏศิลป์ เรื่องความรู้พื้นฐานทางด้านนาฏศิลป์ไทย โดยผู้วิจัยได้นำเอกสารประกอบการเรียนการสอนนาฏศิลป์ที่สร้างขึ้นเสร็จแล้ว ไปใช้ประกอบการเรียนการสอนวิชานาฏศิลป์ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2/3 โรงเรียนพิบูลอุปถัมภ์ มีขั้นตอนดังนี้ คือ

2.1 นักเรียนอ่าน ทบทวน และทำใบงาน จากเอกสารประกอบการเรียนการสอนนาฏศิลป์ เรื่องความรู้พื้นฐานทางด้านนาฏศิลป์ไทย เป็นแนวทางในการประดิษฐ์และสร้างสรรค์ทำรำขึ้นใหม่ ทั้งในชั่วโมงที่มีเรียน และนอกจากที่ไม่มีเรียน โดยให้นักเรียนที่สนใจเิมไปอ่าน ทบทวน เนื้อหา ตามความสนใจ

2.2 ครูผู้สอน (ผู้วิจัย) ทบทวน แนะนำ ให้คำปรึกษากับผู้เรียนทั้งในชั่วโมงที่มีการเรียนการสอนวิชานาฏศิลป์ นอกเวลาการสอนวิชานาฏศิลป์ ในการสร้างสรรค์การแสดงนาฏศิลป์ของผู้เรียน โดยแบ่งกลุ่มผู้เรียนออกเป็นแบบกลุ่มเท่าๆ กัน

3. ประเมินผลการสร้างสรรค์ผลงานการแสดงนาฏศิลป์ หลังการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนทักษะการคิดสร้างสรรค์ผลงานการแสดงนาฏศิลป์ไทย โดยใช้เอกสารประกอบการเรียนการสอนนาฏศิลป์ ผ่านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน

7. ขั้นตอนรวบรวมข้อมูล เพื่อวิเคราะห์ข้อมูล และสรุปผล หลังจากจัดกิจกรรมการเรียนการสอนทักษะการคิดสร้างสรรค์ผลงานการแสดงนาฏศิลป์ไทย โดยใช้เอกสารประกอบการเรียนการสอนนาฏศิลป์ ผ่านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน

7.1 ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) เพื่อหาระดับคะแนนเฉลี่ยของนักเรียน ก่อนเรียนและหลังเรียน

7.2 การหาประสิทธิภาพของนวัตกรรม (E_1/E_2) เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนจากการประเมินผลการสร้างสรรค์ผลงานการแสดงนาฏศิลป์ไทย ก่อนเรียนและหลังเรียน มีความเหมาะสมกับความแตกต่างระหว่างบุคคล การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนนาฏศิลป์ โดยใช้เอกสารประกอบการเรียนการสอนนาฏศิลป์ ผ่านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน มีประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์ 80/80

3.2 ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ประชากร ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนพิบูลอุปถัมภ์ จำนวน 6 ห้องเรียน 216 คน กลุ่มเป้าหมาย ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2/3 จำนวน 38 คน

3.3 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

นพพร ธนะชัยพันธ์ (2555 : 299 - 305) การหาประสิทธิภาพของนวัตกรรมโดยใช้สูตร E_1/E_2 ตามหลักการเรียนแบบรอบรู้ของบลูม (Bloom) ซึ่งได้ให้ความหมายของการเรียนแบบรอบรู้ไว้ว่า เป็นกระบวนการเรียนการสอนที่พยายามปรับปรุงให้เหมาะสมกับความแตกต่างระหว่างบุคคลโดยมีเป้าหมายให้นักเรียนทุกคนเกิดการเรียนรู้อย่างเต็มที่ ทั้งระหว่างเรียน และเมื่อสิ้นสุดการเรียน โดยจัดให้มีการทดสอบหลังเรียน ซึ่งนักเรียนแต่ละคนต้องมีความรู้ความสามารถในเนื้อหาวิชานั้นถึงเกณฑ์ที่ตั้งไว้มากที่สุด โดยเสนอเกณฑ์การรอบรู้ไว้ที่ 80%-90% โดยที่ E_1 และ E_2 แตกต่างกันไม่เกิน 5% ได้ให้สูตรและสัญลักษณ์ในการคำนวณไว้ดังนี้

E_1 = ประสิทธิภาพของนวัตกรรมระหว่างเรียน (หรือประสิทธิภาพของกระบวนการ)

$$E_1 = \frac{\sum X}{N} \times 100\%$$

A

เมื่อ $\sum X$ แทนผลรวมของคะแนนระหว่างเรียนของนักเรียนทุกคน
N แทนจำนวนนักเรียนทั้งหมด

A แทนคะแนนเต็มระหว่างทั้งหมด

E_2 = ประสิทธิภาพของนวัตกรรมหลังเรียน (หรือประสิทธิภาพของผลลัพธ์)

$$E_2 = \frac{\frac{\sum Y}{N}}{B} \times 100\%$$

เมื่อ $\sum Y$ แทนผลรวมของคะแนนจากการทดสอบหลังเรียนของนักเรียนทุกคน

N แทนจำนวนนักเรียนทั้งหมด

B แทนคะแนนเต็มจากการทดสอบหลังเรียน

การหาประสิทธิภาพของนวัตกรรม (E_1/E_2) ใช้ในการหาประสิทธิภาพของการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ทักษะการคิดสร้างสรรค์ผลงานการแสดงนาฏศิลป์ โดยใช้เอกสารประกอบการเรียนการสอนนาฏศิลป์ ผ่านการจัด กิจกรรมการเรียนการสอนแบบ Growth Mindset เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนการประเมินผลการ สร้างสรรค์ผลงานการแสดงนาฏศิลป์ก่อนเรียนและหลังเรียน

3.4 จัดพิมพ์รูปเล่มวิจัย

ในการดำเนินการงานวิจัยในชั้นเรียนในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้จัดทำงานวิจัยฉบับสมบูรณ์เป็นรูปเล่ม ป้องกันไม่ให้ ข้อมูลที่ศึกษาค้นคว้าสูญหายไปมีข้อมูลหลักฐานเป็นลายลักษณ์อักษรในการศึกษาค้นคว้าจริง เพื่อให้ผลงานการวิจัย ได้เผยแพร่และมีประโยชน์ต่อผู้ศึกษาค้นคว้าหาข้อมูลต่อไปในอนาคต

3.5 ส่งเอกสารงานวิจัยฉบับสมบูรณ์

ส่งรูปเล่มวิจัยฉบับสมบูรณ์ ใน 31 มีนาคม 2563

บทที่ 4

การวิเคราะห์ข้อมูลและสรุปผล
หลังการนำทักษะการคิดสร้างสรรค์ผลงานการแสดงนาฏศิลป์ไทย
โดยใช้เอกสารประกอบการเรียนการสอนนาฏศิลป์
ผ่านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อนไปใช้

ในบทนี้ ผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์ข้อมูล และสรุปผล หลังการนำทักษะการคิดสร้างสรรค์ผลงานการแสดงนาฏศิลป์ไทย โดยใช้เอกสารประกอบการเรียนการสอนนาฏศิลป์ ผ่านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อนไปใช้ โดยละเอียดเป็นลำดับสำคัญดังนี้

ตารางที่ 1

การทดสอบการสร้างสรรค์ผลงานการแสดงนาฏศิลป์ก่อนเรียน
เรื่องการพัฒนาทักษะการคิดสร้างสรรค์ผลงานการแสดงนาฏศิลป์ไทย
โดยใช้เอกสารประกอบการเรียนการสอนนาฏศิลป์
ผ่านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2/3 โรงเรียนพิบูลอุปถัมภ์
การหาค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$)
การหาค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)

สถิติ	คะแนนทดสอบก่อนเรียนการสร้างสรรค์ผลงานการแสดงนาฏศิลป์
คะแนนรวม	261
ค่าเฉลี่ย	2.86
ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน	0.81

จากตารางที่ 1 พบว่าคะแนนทดสอบก่อนเรียนการคิดสร้างสรรค์ผลงานการแสดงนาฏศิลป์ไทย โดยใช้เอกสารประกอบการเรียนการสอนนาฏศิลป์ ผ่านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2/3 มีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 2.86 มีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) = 0.81

ตารางที่ 2

การสร้างสรรค์ผลงานการแสดงนาฏศิลป์ระหว่างเรียน
 เรื่องการพัฒนาทักษะการคิดสร้างสรรค์ผลงานการแสดงนาฏศิลป์ไทย
 โดยใช้เอกสารประกอบการเรียนการสอนนาฏศิลป์
 ผ่านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน
 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2/3 โรงเรียนพิบูลอุปถัมภ์
 การหาค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$)
 การหาประสิทธิภาพของเอกสารประกอบการเรียนการสอนนาฏศิลป์ (E_1)

สถิติ	การสร้างสรรค์ผลงานการแสดงนาฏศิลป์ระหว่างเรียน			
	เล่มรายงาน	วิดีโอการนำเสนอ ผลงานการแสดง	แบบทดสอบ ระหว่างเรียน	รวมคะแนนระหว่าง เรียน
คะแนน รวม	342	315	285	942
ค่าเฉลี่ย	9.00	9.00	7.50	24.78
E1	90.00%	90.00%	75.00%	82.63%

จากตารางที่ 2 พบว่าคะแนนการคิดสร้างสรรค์ผลงานการแสดงนาฏศิลป์ไทย โดยใช้เอกสารประกอบการเรียนการสอนนาฏศิลป์ ผ่านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2/3 ระหว่างเรียน มีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 24.78

การหาประสิทธิภาพ การคิดสร้างสรรค์ผลงานการแสดงนาฏศิลป์ไทย โดยใช้เอกสารประกอบการเรียนการสอนนาฏศิลป์ ผ่านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2/3 ระหว่างเรียน $E_1 = 82.63$

ตารางที่ 3

การทดสอบการสร้างสรรค์ผลงานการแสดงนาฏศิลป์ไทยหลังเรียน
เรื่องการพัฒนาทักษะการคิดสร้างสรรค์ผลงานการแสดงนาฏศิลป์ไทย
โดยใช้เอกสารประกอบการเรียนการสอนนาฏศิลป์
ผ่านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2/3 โรงเรียนพิบูลอุปถัมภ์
การหาค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$)
การหาประสิทธิภาพของเอกสารประกอบการเรียนการสอนนาฏศิลป์ (E_2)

สถิติ	คะแนนทดสอบการสร้างสรรค์ผลงาน การแสดงนาฏศิลป์หลังเรียน
คะแนนรวม	320
ค่าเฉลี่ย	8.42
E2	84.21%

จากตารางที่ 3 พบว่าคะแนนทดสอบหลังเรียนการคิดสร้างสรรค์ผลงานการแสดงนาฏศิลป์ไทย โดยใช้เอกสารประกอบการเรียนการสอนนาฏศิลป์ ผ่านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2/3 หลังเรียน มีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 8.42

การหาประสิทธิภาพ การคิดสร้างสรรค์ผลงานการแสดงนาฏศิลป์ไทย โดยใช้เอกสารประกอบการเรียนการสอนนาฏศิลป์ ผ่านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2/3 หลังเรียน $E_2 = 84.21$

ตารางที่ 4
 การทดสอบการสร้างสรรค์ผลงานการแสดงนาฏศิลป์ก่อนเรียน และหลังเรียน
 เรื่องการพัฒนาทักษะการคิดสร้างสรรค์ผลงานการแสดงนาฏศิลป์ไทย
 โดยใช้เอกสารประกอบการเรียนการสอนนาฏศิลป์
 ผ่านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน
 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2/3 โรงเรียนพิบูลอุปถัมภ์
 การหาค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$)
 การหาค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)

สถิติ	เรื่องการสร้างสรรคผลงานการแสดงนาฏศิลป์	
	รวมคะแนนก่อนเรียน	รวมคะแนนหลังเรียน
คะแนนรวม	261	320
ค่าเฉลี่ย	6.86	8.42
ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน	0.81	0.64

จากตารางที่ 4 พบว่าคะแนนทดสอบก่อนเรียนการคิดสร้างสรรค์ผลงานการแสดงนาฏศิลป์ไทย โดยใช้เอกสารประกอบการเรียนการสอนนาฏศิลป์ ผ่านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2/3 มีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 6.86 มีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) = 0.81

คะแนนทดสอบหลังเรียนการคิดสร้างสรรค์ผลงานการแสดงนาฏศิลป์ไทย โดยใช้เอกสารประกอบการเรียนการสอนนาฏศิลป์ ผ่านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2/3 หลังเรียน มีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 8.42 มีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S) = 0.64

กล่าวได้ว่านักเรียนมีผลสัมฤทธิ์หลังเรียนสูงขึ้นกว่าก่อนเรียน เปรียบเทียบได้จากการหาค่าเฉลี่ยก่อนเรียนมีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 6.86 และค่าเฉลี่ยหลังเรียน มีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 8.42 ซึ่งค่าเฉลี่ยหลังเรียนสูงขึ้นกว่าก่อนเรียนอย่างเห็นได้ชัดเจน

ตารางที่ 5

การหาประสิทธิภาพของการคิดสร้างสรรค์ผลงานการแสดงนาฏศิลป์ไทย
โดยใช้เอกสารประกอบการเรียนการสอนนาฏศิลป์
ผ่านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2/3 โรงเรียนพิบูลอุปถัมภ์
การหาประสิทธิภาพ (E_1/E_2)

ตารางผลการหาประสิทธิภาพของการสร้างสรรค์ผลงานการแสดงนาฏศิลป์ไทย เรื่องการคิดสร้างสรรค์ผลงานการแสดงนาฏศิลป์ไทย โดยใช้เอกสารประกอบการเรียนการสอนนาฏศิลป์ ผ่านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2/3			
การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนนาฏศิลป์	E_1	E_2	E_1/E_2
- การคิดสร้างสรรค์ผลงานการแสดงนาฏศิลป์ไทย โดยใช้เอกสาร ประกอบการเรียนการสอนนาฏศิลป์ ผ่านการจัดกิจกรรมการ เรียนการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน	82.63	84.21	82.63/84.21
ผลรวม	82.63	84.21	
ประสิทธิภาพรวม	82.63	84.21	82.63/84.21

จากตารางข้างต้นแสดงว่า การคิดสร้างสรรค์ผลงานการแสดงนาฏศิลป์ไทย โดยใช้เอกสารประกอบการเรียน
การสอนนาฏศิลป์ ผ่านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน มีประสิทธิภาพ 82.63/84.21

เมื่อพิจารณาการคิดสร้างสรรค์ผลงานการแสดงนาฏศิลป์ไทย โดยใช้เอกสารประกอบการเรียนการสอน
นาฏศิลป์ ผ่านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน พบว่าจากการนำการคิดสร้างสรรค์ผลงานการ
แสดงนาฏศิลป์ไทย โดยใช้เอกสารประกอบการเรียนการสอนนาฏศิลป์ ผ่านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนแบบ
เพื่อนช่วยเพื่อนไปใช้ ประสิทธิภาพของการคิดสร้างสรรค์ผลงานการแสดงนาฏศิลป์ไทย โดยใช้เอกสารประกอบการ
เรียนการสอนนาฏศิลป์ ผ่านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน ระหว่างเรียนและหลังเรียน มี
ประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์ 80/80 ที่กำหนดไว้

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

จากการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนการคิดสร้างสรรค์ผลงานการแสดงนาฏศิลป์ไทย โดยใช้เอกสารประกอบการเรียนการสอนนาฏศิลป์ ผ่านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2/3 โรงเรียนพิบูลอุปถัมภ์ ผู้วิจัยซึ่งเป็นผู้สอนสาระนาฏศิลป์ และเป็นผู้สร้างเอกสารประกอบการเรียนการสอนนาฏศิลป์ เรื่องความรู้พื้นฐานทางด้านนาฏศิลป์ไทย สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ ได้ดังนี้

สรุป

จากการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนการคิดสร้างสรรค์ผลงานการแสดงนาฏศิลป์ไทย โดยใช้เอกสารประกอบการเรียนการสอนนาฏศิลป์ ผ่านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2/3 สรุปได้ดังต่อไปนี้

จากการศึกษาสรุปได้ว่า จากการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนการคิดสร้างสรรค์ผลงานการแสดงนาฏศิลป์ไทย โดยใช้เอกสารประกอบการเรียนการสอนนาฏศิลป์ ผ่านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2/3 ก่อนเรียนมีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 6.86 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) = 0.81 ระหว่างเรียน มีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 24.78 การหาประสิทธิภาพการจัดกิจกรรมระหว่างเรียน $E1 = 82.63$ หลังเรียนมีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 8.42 การหาประสิทธิภาพการจัดกิจกรรมหลังเรียน $E2 = 84.21$

จึงกล่าวได้ว่านักเรียนมีผลสัมฤทธิ์หลังเรียนสูงขึ้นกว่าก่อนเรียน เปรียบเทียบได้จากการหาค่าเฉลี่ยก่อนเรียนมีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 6.86 และค่าเฉลี่ยหลังเรียน มีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 8.42 ซึ่งค่าเฉลี่ยหลังเรียนนักเรียนมีค่าเฉลี่ยสูงขึ้นกว่าก่อนเรียน

ประสิทธิภาพการจัดกิจกรรมการคิดสร้างสรรค์ผลงานการแสดงนาฏศิลป์ไทย โดยใช้เอกสารประกอบการเรียนการสอนนาฏศิลป์ ผ่านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน มีประสิทธิภาพ 82.63/84.21

เมื่อพิจารณาการคิดสร้างสรรค์ผลงานการแสดงนาฏศิลป์ไทย โดยใช้เอกสารประกอบการเรียนการสอนนาฏศิลป์ ผ่านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน พบว่าจากการนำการคิดสร้างสรรค์ผลงานการแสดงนาฏศิลป์ไทย โดยใช้เอกสารประกอบการเรียนการสอนนาฏศิลป์ ผ่านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อนไปใช้ ประสิทธิภาพของการคิดสร้างสรรค์ผลงานการแสดงนาฏศิลป์ไทย โดยใช้เอกสารประกอบการเรียนการสอนนาฏศิลป์ ผ่านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน ระหว่างเรียนและหลังเรียน มีประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์ 80/80 ที่กำหนดไว้

อภิปรายผล

การวิจัยครั้งนี้เป็นการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนด้านทักษะการคิดสร้างสรรค์ผลงานการแสดงนาฏศิลป์ไทย โดยใช้เอกสารประกอบการเรียนการสอนนาฏศิลป์ ผ่านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน ตามหลักสูตรและตัวชี้วัดของกลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ สาระนาฏศิลป์ ซึ่งเป็นวิธีการหนึ่งที่ทำผู้เรียนกล้าคิด กล้าแสดงออกอย่างอิสระและสร้างสรรค์ สามารถแลกเปลี่ยนเรียนรู้ ปฏิบัติกิจกรรมจริงด้วยตนเอง ผู้เรียนร่วมกันทำงานเป็นกลุ่ม รู้จักช่วยเหลือซึ่งกันและกัน มีทักษะกระบวนการในการค้นคว้าหาความรู้ เช่น การคิด การวางแผนการทำงาน การสังเกตท่าทางและการเคลื่อนไหวจากธรรมชาติมาประดิษฐ์ท่ารำตามจินตนาการ การสำรวจเสาะแสวงหาสื่อดนตรีมาใช้ประกอบการประดิษฐ์ท่ารำในการสร้างสรรค์ผลงานการแสดงนาฏศิลป์ การทดลอง การหาข้อมูลลงมือคิดปฏิบัติท่ารำ ปรับปรุงท่ารำให้ดีขึ้น การรวบรวมข้อมูล การสรุปผล และนำเสนอผลงานการคิดสร้างสรรค์การแสดง

ต่อครูผู้สอนวัดผลและประเมินผล ครูผู้สอนเป็นผู้กำกับดูแล เป็นที่ปรึกษาและให้คำแนะนำแก่ผู้เรียน การจัดกิจกรรม การเรียนการสอนนาฏศิลป์ โดยใช้เอกสารประกอบการเรียนการสอนนาฏศิลป์ ผ่านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน แบบเพื่อนช่วยเพื่อน ช่วยให้ผู้เรียนพัฒนาทักษะการคิด มีกระบวนการคิดอย่างอิสระสร้างสรรค์ มีความกระตือรือร้นที่จะเรียนรู้ มีความสนุกสนาน เพลิดเพลิน เมื่อผู้เรียนเรียนจบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ผู้เรียนเป็นผู้เรียนที่มีคุณภาพตาม หลักสูตรและตัวชี้วัดของกลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ สาระนาฏศิลป์

ข้อเสนอแนะ

1. ควรนำเอกสารประกอบการเรียนการสอนนาฏศิลป์ไปใช้ในระดับชั้นอื่นๆ
2. ควรมีการศึกษาวิจัยโดยการนำเอกสารประกอบการเรียนการสอนนาฏศิลป์ไปใช้กับนักเรียน ที่มีพัฒนาการทางการเรียนซ้ำ
3. ครูผู้สอนในรายวิชาสามารถนำแนวทางการสร้างเอกสารประกอบการเรียนการสอนไปปรับใช้และพัฒนาผลงานด้านสื่อนวัตกรรม และนำไปใช้ให้เหมาะสมกับนักเรียนเป็นรายบุคคล

บรรณานุกรม

- ธีรศักดิ์ อัครบรร. ความเป็นครูไทย. พลพิมพ์ (1996) จำกัด, กรุงเทพมหานคร : 2544.
- สำลี รักสุทธี. ทางก้าวสู่ครูมืออาชีพ. ธนธัชการพิมพ์ จำกัด, กรุงเทพมหานคร : 2544.
- สุวิทย์ มูลคำ . อรทัย มูลคำ. เรียนรู้สู่ครูมืออาชีพ. ดวงกลมสมัย จำกัด, กรุงเทพมหานคร : 2544.
- ศรินธร วิริยะสิรินันท์. วิทยาการด้านการคิด. บริษัท เดอะมาสเตอร์กรุ๊ป แมเนจเม้นท์, กรุงเทพมหานคร : 2544.
- ธนิต อยู่โพธิ์ . ศิลปะละครรำ . ชุมชนสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย , กรุงเทพมหานคร : 2531 .
- สุมิตร เทพวงษ์ . นาฏศิลป์ไทย : นาฏศิลป์ไทยสำหรับครูประถมและมัธยม . กรุงเทพมหานคร : โอ. เอส.พริ้นต์ เฮ้าส์ , 2541
- อมรา กล้าเจริญ . สุนทรียนาฏศิลป์ไทย . โอ.เอส.พริ้นต์ เฮ้าส์ , กรุงเทพมหานคร : 2531 .
- เรณู โกศินานนท์ . รำไทย . องค์การคำครุสภา , กรุงเทพมหานคร : 2531 .
- นพพร ณะชัยขันธ . สถิติเบื้องต้นสำหรับการวิจัย . วิทย์พัฒน์ , กรุงเทพมหานคร : 2555 .
- สมศักดิ์ แสงวงการ . คู่มือนักเรียนและผู้ปกครอง . กรุงเทพมหานคร : 2557 .
- กระทรวงศึกษาธิการ . หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 . ชุมชนสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย จำกัด , กรุงเทพมหานคร 2551 .

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ

นางสุนิสา อินทนนท์

วันเกิด

25 กรกฎาคม 2526

ที่อยู่

116 หมู่ 1 ตำบลค้อเหนือ อำเภอเมือง จังหวัดยโสธร 35000

การศึกษา

ปริญญาตรี สาขาวิชานาฏศิลป์ คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
ประกาศนียบัตรวิชาชีพครู มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช
ปริญญาโท สาขาวิชา การบริหารการศึกษา มหาวิทยาลัยกรุงเทพธนบุรี

ผลงาน

- มาสเตอร์ที่เซอร์ กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ สาระนาฏศิลป์ ตามโครงการยกระดับคุณภาพครูทั้งระบบ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาอุบลราชธานี เขต 5 ประจำปี 2553
- ครูผู้สอนกลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ ระดับประถมศึกษายอดเยี่ยม ด้านนวัตกรรม รางวัลทรงคุณค่า สพฐ. OBEC AWARDS งานศิลปหัตถกรรมนักเรียนภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ประจำปี 2556 ระดับเหรียญทอง
- ได้รับคัดเลือกเป็นครูผู้สอนกลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ ระดับประถมศึกษายอดเยี่ยม ด้านนวัตกรรม รางวัลทรงคุณค่า สพฐ. OBEC AWARDS : UBON 5 ประจำปี 2556
- วิทยากรการอบรมเชิงปฏิบัติการ เรื่องการจัดทำหลักสูตรโรงเรียนชุมชนบ้านปลาขาวและการใช้เอกสารประกอบการวัดผลและประเมินผลตาม พุทธศักราช 2553 ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551
- วิทยากรทางด้านนาฏศิลป์ แก่ครูและนักเรียน ณ โรงเรียนบ้านหนองดินดำ จังหวัด

อุบลราชธานี

- นำเสนอผลงานและร่วมกิจกรรมแลกเปลี่ยนเรียนรู้ : โรงเรียนสุจริต ผลิदनวัตกรรม นำสู่สังคมไทย โครงการเสริมสร้างคุณธรรม จริยธรรมและธรรมาภิบาลในสถานศึกษา “ป้องกันการทุจริต” ณ โรงแรมแอมบาสซาเดอร์ ซิตี้ จอมเทียน จังหวัดชลบุรี ประจำปี 2556
- นำเสนอผลงานและร่วมกิจกรรมแลกเปลี่ยนเรียนรู้ : โรงเรียนสุจริต ผลิदनวัตกรรม นำสู่สังคมไทย โครงการเสริมสร้างคุณธรรม จริยธรรมและธรรมาภิบาลในสถานศึกษา “ป้องกันการทุจริต” ณ โรงแรมแอมบาสซาเดอร์ ซิตี้ จอมเทียน จังหวัดชลบุรี ประจำปี 2557

ภาคผนวก

การคำนวณหาประสิทธิภาพของชุดฝึกทักษะทางด้านนาฏศิลป์ (E₁/E₂) เรื่องนาฏยศัพท์ และร่ายมาตรฐาน เพลงหญิงไทยใจงาม

สูตร E₁ และ E₂

E₁ = ประสิทธิภาพของนวัตกรรมระหว่างเรียน (หรือประสิทธิภาพของกระบวนการ)

$$E_1 = \frac{\frac{\sum X}{N}}{A} \times 100 \%$$

เมื่อ $\sum X$ แทนผลรวมของคะแนนระหว่างเรียนของนักเรียนทุกคน

N แทนจำนวนนักเรียนทั้งหมด

A แทนคะแนนเต็มระหว่างทั้งหมด

E₂ = ประสิทธิภาพของนวัตกรรมหลังเรียน (หรือประสิทธิภาพของผลลัพธ์)

$$E_2 = \frac{\frac{\sum Y}{N}}{B} \times 100 \%$$

เมื่อ $\sum Y$ แทนผลรวมของคะแนนจากการทดสอบหลังเรียนของนักเรียนทุกคน

N แทนจำนวนนักเรียนทั้งหมด

B แทนคะแนนเต็มจากการทดสอบหลังเรียน

ตัวอย่าง การคำนวณ เพื่อหาค่า E₁ ของชุดฝึกทักษะทางด้านนาฏศิลป์ เรื่องนาฏยศัพท์

$$E_1 = \frac{\frac{342}{42}}{10} \times 100 \%$$
$$E_1 = 81.43 \%$$

ตัวอย่าง การคำนวณ เพื่อหาค่า E₁ ของชุดฝึกทักษะทางด้านนาฏศิลป์ เรื่องร่ายมาตรฐาน
เพลงหญิงไทยใจงาม

$$E_1 = \frac{\frac{377}{42}}{10} \times 100 \%$$
$$E_1 = 89.76 \%$$

ตัวอย่าง การคำนวณ เพื่อหาค่า E₂ ของชุดฝึกทักษะทางด้านนาฏศิลป์ เรื่องนาฏยศัพท์

$$E_2 = \frac{\frac{395}{42}}{10} \times 100 \%$$
$$E_2 = 94.05 \%$$

ตัวอย่าง การคำนวณ เพื่อหาค่า E₂ ของชุดฝึกทักษะทางด้านนาฏศิลป์ เรื่องรำวงมาตรฐาน
เพลงหญิงไทยใจงาม

$$E_2 = \frac{\frac{399}{42}}{10} \times 100 \%$$
$$E_2 = 95.00 \%$$

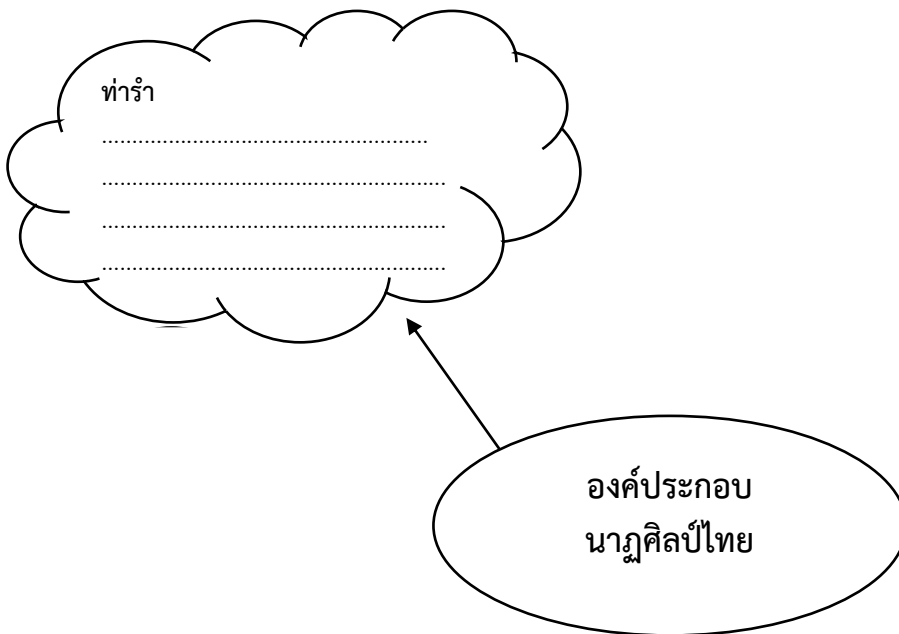
ใบงานที่ 1
เรื่อง องค์ประกอบนาฏศิลป์ไทย

วันที่..... เดือน พ.ศ.....
ชื่อ ชั้น เลขที่

คำชี้แจง ให้นักเรียนสรุปองค์ประกอบนาฏศิลป์ไทยตามความเข้าใจลงใน
แผนภาพความคิดต่อไปนี้

ได้คะแนน

คะแนนเต็ม 5 คะแนน

ใบงานที่ 2

เรื่อง หลักและวิธีการสร้างสรรค์การแสดง

วันที่..... เดือน พ.ศ.....
ชื่อ ชั้น เลขที่

คำชี้แจง ให้นักเรียนคิดจินตนาการสร้างสรรค์การแสดง 1 ชุดการแสดง โดยใช้หลักและวิธีการสร้างสรรค์การแสดงโดยใช้องค์ประกอบนาฏศิลป์ไทยบูรณาการในการสร้างสรรค์ผลงานการแสดง ตามความเข้าใจ ลงในแผนภาพความคิดที่กำหนดให้ต่อไปนี้

ได้คะแนน

คะแนนเต็ม 5 คะแนน

```

graph TD
    A[การฝึกและการใช้ท่า] --> E((การแสดง))
    B[ดนตรี/จังหวะ/ทำนอง ที่ใช้ประกอบการแสดง] --> E
    C[การแต่งกาย ประกอบการแสดง] --> E
    D[อุปกรณ์ประกอบการแสดง] --> E
    E --> F[วาดภาพ]
    E --> G[วาดภาพ]
  
```

The diagram illustrates the components and preparation for a performance. At the center is an oval labeled "การแสดง" (Performance). Four rectangular boxes are connected to this central oval by arrows pointing towards it:

- Top Left:** การฝึกและการใช้ท่า (Training and Use of Posture)
- Top Right:** ดนตรี/จังหวะ/ทำนอง ที่ใช้ประกอบการแสดง (Music/Rhythm/Melody used in performance)
- Bottom Left:** การแต่งกาย ประกอบการแสดง (Costume for performance)
- Bottom Right:** อุปกรณ์ประกอบการแสดง (Equipment for performance)

Below each of these four boxes is a large rectangular area with horizontal dotted lines for notes. The bottom-left and bottom-right areas are further divided into three columns, with the middle column labeled "วาดภาพ" (Drawing).

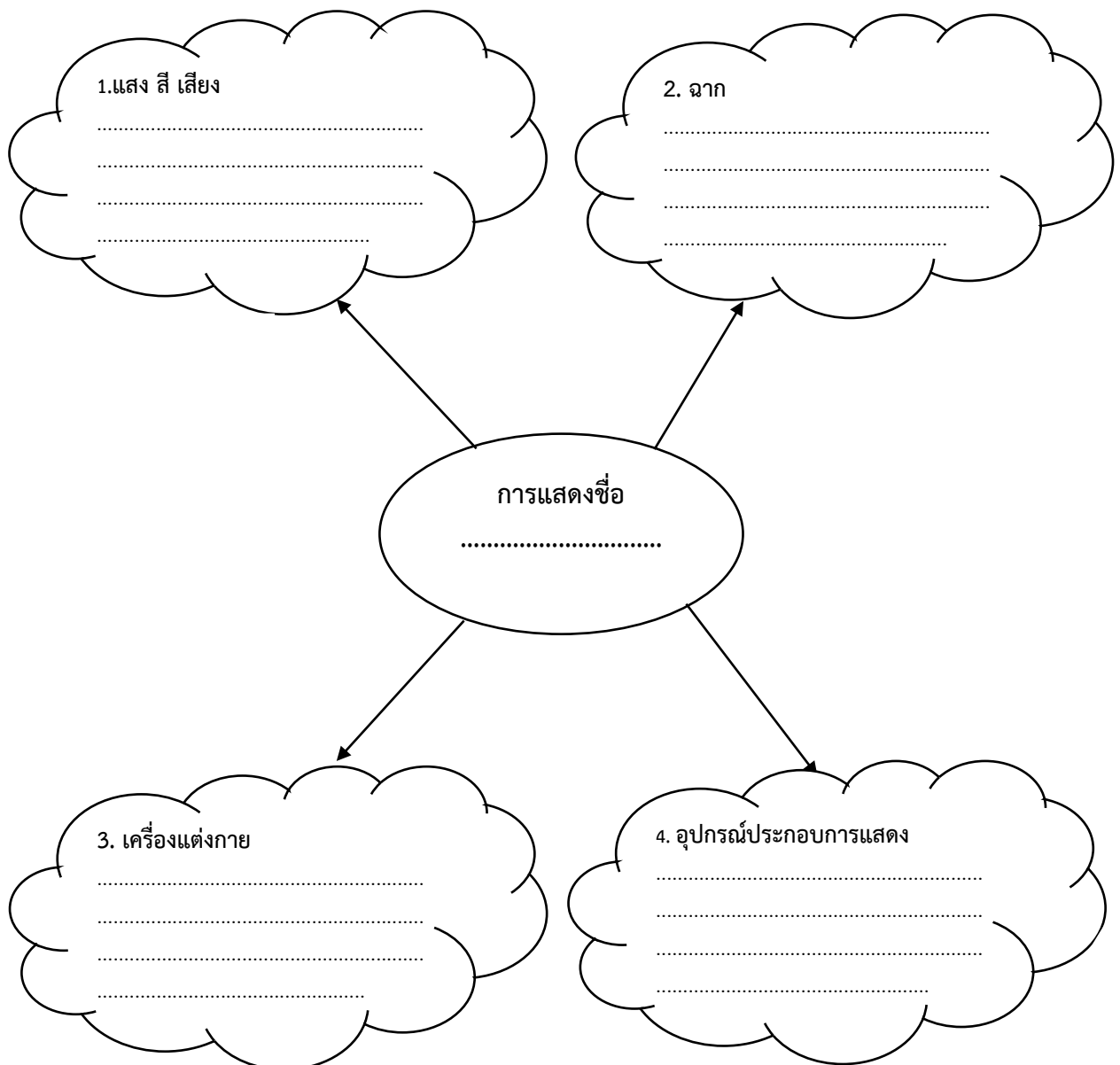
ใบงานที่ 3 (หน้า 1)
เรื่อง การบูรณาการศิลปะแขนงอื่นๆ กับการแสดงนาฏศิลป์ (งานคู่)

วันที่..... เดือน พ.ศ.....
 ชื่อ ชั้น เลขที่
 ชื่อ ชั้น เลขที่

คำชี้แจง ให้นักเรียนคิดจินตนาการสร้างสรรค์การแสดง 1 ชุดการแสดง พร้อม
 ทั้งวาดภาพ โดยใช้การบูรณาการศิลปะแขนงอื่นๆ กับการแสดงนาฏศิลป์ ตาม
 ความเข้าใจ ลงในแผนภาพความคิดที่กำหนดให้ต่อไปนี้

ได้คะแนน

.....
 คะแนนเต็ม 10 คะแนน

เลขที่	เรื่องการสร้างสรรค์ผลงานการแสดงนาฏศิลป์ระหว่างเรียน			
	รวมคะแนน เล่มรายงาน	คลิปการนำเสนอ ผลงานการแสดง	แบบทดสอบ ระหว่างเรียน	รวมคะแนน ระหว่างเรียน
	10	10	10	30
1	9	9	9	27
2	9	7	7	23
3	9	7	4	20
4	9	7	7	23
5	9	9	8	26
6	9	7	8	24
7	9	9	5	23
8	9	7	7	23
9	9	9	7	25
10	9	9	9	27
11	9	9	8	26
12	9	9	8	26
13	9	9	9	27
14	9	7	8	24
15	9	7	7	23
16	9	9	9	27
17	9	8	6	23
18	9	8	7	24
19	9	8	6	23
20	9	8	7	24
21	9	9	10	28
22	9	8	6	23
23	9	9	9	27
24	9	8	7	24
25	9	9	8	26
26	9	9	9	27
27	9	8	7	24
28	9	9	7	25
29	9	7	7	23

30	9	9	8	26
31	9	8	7	24
32	9	9	9	27
33	9	8	6	23
34	9	8	6	23
35	9	9	9	27
36	9	9	8	26
37	9	8	6	23
38	9	9	10	28
คะแนน รวม	342	315	285	942
ค่าเฉลี่ย	9.00	9.00	7.50	24.78947368
	0.90	0.90	0.75	0.826315789
ผลลัพธ์ E1	90.00%	90.00%	75.00%	82.63%

เลขที่	เรื่องการสร้างสรรค์ผลงานการแสดงนาฏศิลป์		
	รวมคะแนนก่อนเรียน	รวมคะแนนระหว่างเรียน	รวมคะแนนหลังเรียน
	10	30	10
1	7	27	9
2	7	23	8
3	5	20	7
4	7	23	8
5	6	26	9
6	7	24	8
7	7	23	9
8	7	23	8
9	7	25	9
10	7	27	9
11	8	26	9
12	8	26	9
13	6	27	9
14	6	24	8
15	7	23	7
16	8	27	9
17	7	23	8
18	7	24	8
19	7	23	8
20	8	24	8
21	7	28	9
22	8	23	8
23	7	27	9
24	8	24	8
25	8	26	9
26	7	27	9

27	7	24	8
28	6	25	9
29	7	23	7
30	7	26	9
31	6	24	8
32	7	27	9
33	5	23	8
34	6	23	8
35	7	27	9
36	7	26	9
37	5	23	8
38	7	28	9
คะแนนรวม	261	942	320
ค่าเฉลี่ย	6.868421053	24.78947368	8.421052632
S	0.811107106	1.905296951	0.642275471
	0.686842105	0.826315789	0.842105263
ผลลัพธ์ E1-E2	68.68%	82.63%	84.21%

ตารางผลการหาประสิทธิภาพของการสร้างสรรค์ผลงานการแสดงนาฏศิลป์ไทย
เรื่องการคิดสร้างสรรค์ผลงานการแสดงนาฏศิลป์ไทย โดยใช้เอกสารประกอบการเรียนการสอนนาฏศิลป์
ผ่านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน
สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2/3

การปฏิบัติทำ	E ₁	E ₂	E ₁ /E ₂
การคิดสร้างสรรค์ผลงานการแสดงนาฏศิลป์ไทย โดยใช้เอกสารประกอบการเรียนการสอนนาฏศิลป์ ผ่านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน	82.63	84.21	82.63/84.21
ผลรวม	82.63	84.21	
ประสิทธิภาพรวม	82.63	84.21	82.63/84.21

จากตารางข้างต้นแสดงว่า การคิดสร้างสรรค์ผลงานการแสดงนาฏศิลป์ไทย โดยใช้เอกสารประกอบการเรียนการสอนนาฏศิลป์ผ่านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน มีประสิทธิภาพ 82.63/84.21 เมื่อพิจารณาการคิดสร้างสรรค์ผลงานการแสดงนาฏศิลป์ไทย โดยใช้เอกสารประกอบการเรียนการสอนนาฏศิลป์ผ่านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน พบว่าจากการคิดสร้างสรรค์ผลงานการแสดงนาฏศิลป์ โดยใช้เอกสารประกอบการเรียนการสอนนาฏศิลป์ผ่านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อนไปใช้ ประสิทธิภาพของการคิดสร้างสรรค์ผลงานการแสดงนาฏศิลป์ไทย โดยใช้เอกสารประกอบการเรียนการสอนนาฏศิลป์ ผ่านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน ระหว่างเรียนและหลังเรียน มีประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์ 80/80 ที่กำหนดไว้